

<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Τῶ τῆς βρώσεως ξύλω, πάλοι θανέντες βροτοὶ τῶ Σταυρῶ σου οἰκτίρμον, ἀνεζώθημεν οὐ τῆ δυνάμει, Ἀγαθέ, ἡμᾶς ἐνίσχυσον, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρόν, ἐν κατανύξει διελεῖν, ποιούντας τὸ θέλημά σου, καὶ κατιδεῖν τὴν ἡμέραν, τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως. Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον. Ἐν Σταυρῶ σε ὀρῶσα, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ, ληστῶν κρεμάμενον, καὶ κοπτομένη μητρικῶς, τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν σταυρῶ ὥσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ θέλων, ζῶσαι γένος ὡς εὐσπλαγχνος; Τὴν σάρκα καθαρθέντας, ὑπὸ τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐν προσευχαῖς ἐλλαμφθέντας, τὰς ψυχὰς ἡμῶν Κύριε, τὸν τίμιον Σταυρόν σου καὶ σεπτόν, ἀξίωσον θεάσασθαι ἡμᾶς, καὶ ἐν φόβῳ προσκυνῆσαι, ἐν ὕμνωδίαις ἄδοντας καὶ λέγοντας· Δόξα τῶ ζωφόρῳ σου Σταυρῶ, δόξα τῇ</p>		<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ἐνῶ πεθάναμε οἱ ἄνθρωποι μέ τόν καρπό πού φά- γαμε, μέ τό Σταυρό σου, Εὐσπλαχνε, ἀναζωογονηθήκαμε· Μέ τή δύναμη αὐτοῦ, Ἀγαθέ, ἐνίσχυσέ μας, νά περάσουμε μέ κατάνυξη τόν καιρό τῆς ἐγκρατείας κάνοντας τό θέλημά σου, καί νά δοῦμε τήν ἡμέρα τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως. Δόξα... Καὶ νῦν ...Σταυροθεοτοκίον. Βλέποντάς σε, Χριστέ, ἡ Μητέρα σου κρεμασμένο στό Σταυρό μέ τή θέλησή σου ἀνάμεσα σέ ληστές καί σπαράζοντας στά σπλάγχνα ὡς Μητέρα ἔλεγε· Ἀναμάρτητε Υἱέ μου, πῶς καρφώθηκες ἄδικα στόν Σταυρό σάν κακοῦργος, θέλοντας νά σώσεις τό γένος τῶν ἀνθρώπων, ὡς εὐσπλαχνος. Ἀφοῦ καθαρισθοῦμε σαρκικά μέ τήν ἐγκράτεια, καί ἀφοῦ φωτισθοῦμε στίς ψυχές μας, Κύριε, ἀξίωσέ μας νά δοῦμε τόν Τίμιο καί σεβάσμιο Σταυρό σου, καί μέ φόβο νά τόν προσκυνήσουμε ψάλλοντας μέ ὕμνους καί λέ- γοντας· Δόξα στόν Σταυρό σου πού δίνει ζωή, δόξα στή θεϊκή σου λόγχη, μέ τά ὅποια ἀναζωογονηθήκαμε, μόνε</p>
--	--	--

θεία Λόγχη σου· ὅθεν ἀνεζώθημεν, μόνη
φιλάνθρωπε.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα,
μετὰ ληστῶν μακρόθυμε, σταυρούμενόν σε Λόγε,
καὶ λόγχη ἐκκεντούμενον πλευράν, ἠλάλαζε
βοῶσα μητρικῶς· Τί τὸ ξένον καὶ φρικῶδες, Ἰησοῦ
μου μυστήριον, πῶς καλύπτῃ τάφω, ὁ
ἀπερίγραπτος Θεός; ἄφραστον τὸ τελούμενον! μὴ
με τὴν τεκοῦσαν μόνην ἐάσης, Υἱέ μου
γλυκύτατε.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Βιβλικαὶ ᾠδαί.

Ὡιδὴ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-128).

Ὡιδὴ Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 128-130).

Ὡιδὴ ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 130-135).

Ὡιδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137).

Ὡιδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138).

Κανόνες.

φιλάνθρωπε.

Δόξα... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν .. Σταυροθεοτοκίον.

Βλέποντας Ἐσένα τὸ Ἄρνι ἐπάνω στὸ ξύλο ἢ
Ἀμνάδα (ἢ Προβατίνα), νὰ σταυρώνεσαι μαζί με ληστές,
Μεγαλόψυχε, καὶ νὰ τραυματίζεσαι μετὰ λόγχη στήν
πλευρά, ἔκλαιε γοερά ὡς Μητέρα φωνάζοντας· Τί εἶναι
αὐτὸ τὸ παράξενο καὶ φρικτὸ μυστήριον, Ἰησοῦ μου; Πῶς
καλύπτεσαι ἀπὸ τάφο Ἐσύ ὁ ἀπεριόριστος Θεός; Δέν
μπορεῖ νὰ ἐκφρασθεῖ αὐτὸ πού συμβαίνει! Μὴ μέ
ἀφήσεις μόνη ἐμένα πού σ' ἐγέννησα, Υἱέ μου γλυκύτα-
τε.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Βιβλικές Ὡιδές.

Ὡιδὴ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 116-128).

Ὡιδὴ Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν....

(Συλλειτουργικό. Σελ. 128-130)

Ὡιδὴ ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα. 130-135).

Ὡιδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137).

Ὡιδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός....».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138).

Κανόνες.

<p>Ωιδή Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρά Συναπτή (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). Ωιδή Δ'. Ε'. (Τοῦ Μηναίου). Ωιδή Ε'. Τοῦ Τριωδίου. Σὲ ὡς ἐθεάσατο, σαρκὶ κρεμάμενον, Χριστὲ ἐν ξύλω, τὸ φῶς εἰς σκότος, μετέβαλεν ἥλιος καὶ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πέτραι διερράγησαν. Ἰασαί με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, τῷ μώλωπί σου, τοὺς τῆς ψυχῆς μου, ἐκκαθάρας μώλωπας, ὁ σαρκὶ τὰ πάθη, Χριστὲ καταδεξάμενος. Ἀκανθοφορήσασαν, καὶ χερσωθειῖσάν μου, ψυχὴν παντοίων, παθῶν ιδέαις, Κύριε καθάρισον, ὁ στεφθεὶς ἀκάνθαις δι' ἄκραν ἀγαθότητα. Θεοτοκίον. Νέον ἀπεκύησας ὡς βρέφος Πάναγνε, τὸν Πλαστουργόν μου, ὃν δυσωποῦσα, πεπαλαιωμένον με ἐν πολλῇ κακίᾳ, ἀνακαινίσαι δέομαι. Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιον. Ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Κρανίου, Ἰουδαῖοί σε σταυρώσαντες Χριστέ, ἐκίνουν κεφαλὰς αὐτῶν, γελῶντες μυκτηρίζοντες· Σὺ δὲ ἠνέσχου, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς. Ἐν τῷ τίτλῳ τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιγράψας ὁ Πιλᾶτος, τρισσῶς τὸν ἕνα τῆς Τριάδος σε, ἐκῶν</p>		<p>Ωιδή Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). Ωιδή Δ'. Ε'. Τοῦ Μηναίου). Ωιδή Ε'. Τοῦ Τριωδίου. Ὅταν σέ εἶδε ὁ ἥλιος, Χριστέ, νὰ κρέμεσαι σωματικά ἐπάνω σὲ ξύλο, μετέβαλε τὸ φῶς σὲ σκοτάδι· Καὶ ἡ γῆ σαλεύθηκε (συγκλονίσθηκε), καὶ οἱ πέτρες ραγίσθηκαν. Θεράπευσέ με, Κύριε, καὶ θά θεραπευθῶ, ἀφοῦ κα- θαρίσεις μέ τὰ τραύματά σου τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου Ἐσύ, Χριστέ, πού καταδέχθηκες σαρκικά τὰ Πάθη σου. Τὴν ψυχὴ μου πού βλάστησε ἀγκάθια καὶ ἔγινε χέρσα ἀπὸ κάθε εἶδους ἐμπαθεῖς σκέψεις, καθάρισέ την, Κύριε, Ἐσύ πού στεφανώθηκες μέ ἀγκάθια ἀπὸ μεγάλη ἀγαθότητα. Θεοτοκίο. Ἐγέννησες σάν νεαρό βρέφος, Πάναγνη, τὸν Πλα- στουργό μου· Τὸν ὅποιο, σὲ παρακαλῶ, ἰκέτευε, νὰ μέ κάνει καινούριο, ἐμένα πού πάλιωσα μέσα στὴν πολλή κακία. Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιο. Ἀφοῦ σ' ἐσταύρωσαν στὸν τόπο τοῦ Γολγοθᾶ οἱ Ἰουδαῖοι, Χριστέ, κινοῦσαν τὰ κεφάλια τους γελώντας καὶ περιπαίζοντας. Ἐσύ ὅμως ἔδειξες ἀνοχή γιὰ νὰ σώ- σεις ἐμᾶς. Ἐπάνω στὸν τίτλο τοῦ Σταυροῦ σου γράφοντας ὁ Πιλᾶτος τρεῖς φορές (σὲ τρεῖς γλῶσσες) ἐφάνέρωνε, χω-</p>
---	--	---

παθόντα ἐδήλου, ὑπὲρ τῆς πάντων σωτηρίας
Χριστέ.

Δόξα...

Τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, τὸ τρισήλιον
ὑμνήσωμεν πιστοί, φῶς τὸν Πατέρα σέβοντες,
φῶς τὸν Υἱὸν δοξάζοντες, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα
καταγγέλλοντες.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τῶν Ἀγγέλων ἀνωτέραν, ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς σε
ἔδειξε Σεμνή· ὃν γὰρ ἐκεῖνοι τρέμουσιν, ὡς Θεῶ
ἀτενίσαι, σὺ ἀγκαλίζῃ ὡς Υἱόν σου Ἄγνη.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ὁ Σταυρὸς ὁ Πάνσεπτος, ὁ σωτήριος τοῦ
Κόσμου φυλακτήρ, φρούρησόν με νηστεύοντα,
καὶ ἄξιον ἀνάδειξον, τῆς σῆς ἀχράντου
προσκυνήσεως.

Ὁ Εἰρμός.

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμέν σε
Χριστέ ὁ Θεός, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, καὶ
σταυρὸν καὶ θάνατον, ἐν τῇ σαρκί σου
ὑπομείναντα».

Ωιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Μηναίου.

Μικρὰ Συναπτὴ

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38

Μαρτυρικόν. Τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).

Συναξάριον. Τοῦ Μηναίου.

Ωιδὴ Ζ'. καὶ Η'. Τοῦ Μηναίου.

ρίς νὰ θέλει, ὅτι Ἐσύ, Χριστέ, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριά-
δα, ἔπαθες γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων.

Δόξα...

Ἄς ὑμνήσουμε, πιστοί, τὸ φῶς πού λάμπει σάν τρεῖς
ἥλιοι, τῆς ὀλόφωτης Τριάδας λατρεύοντας ὡς φῶς τὸν
Πατέρα, δοξάζοντας ὡς φῶς τὸν Υἱό καὶ διακηρύττον-
τας ὡς φῶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀνώτερη ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους σέ ἀνέδειξε, Σεμνή,
Αὐτὸς πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα· γιατί Αὐτόν πού
ἐκεῖνοι τρέμουν νὰ ἀτενίσουν ὡς Θεό, ἐσύ τὸν
ἀγκαλιάζεις ὡς Υἱό σου, Ἄγνη.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Σταυρὲ Πανσεβάσμιε, ὁ φύλακας τῆς σωτηρίας τοῦ
κόσμου, φρούρησέ με τώρα πού νηστεύω, καὶ ἀνάδειξέ
με ἄξιο νὰ σέ προσκυνήσω χωρὶς μολυσμό.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀγρυπνώντας ἀπὸ τὴ νύχτα σέ ἀνυμνοῦμε, Χριστέ
Θεέ μας, ἐσένα πού ἐγίνες γιὰ μᾶς φτωχός, καὶ
ὑπέμεινες μέ τὸ σῶμα σου Σταυρό καὶ θάνατο.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Μηναίου.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Μαρτυρικό. Τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116).

Συναξάριον. Τοῦ Μηναίου.

Ωιδὴ Ζ'. καὶ Η'. Τοῦ Μηναίου.

<p>Ωιδή Η'. Τοῦ Τριῶδιου.</p> <p>Ἦπλωσας σταυρῶ, τὰς σὰς Χριστέ παλάμας, χειρὸς τοῦ Προπάτορος, τὸ ἀκρατὲς ἀναιρῶν, ξύλω δὲ ξύλου ἰάσω τὴν κατάραν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Σοὶ τῶ θελητῆ, τῆς σωτηρίας, Λόγε, προσπίπτω, θελήματα τὰ πονηρότατα, παῦσον ἐν τάχει, ἐκ τῆς ἐμῆς καρδιάς, ὁ σταυρὸν καὶ πάθη, θελήσει ὑπομείνας.</p> <p>Ἄσωτον ζῶην, ῥερυπωμένον βίον, ποθήσας ἡμαύρωμαι, ἐγὼ ὁ ἄσωτος, λάμψον ἀκτῖνα, ἐπιστροφῆς μοι Λόγε, ὁ ἡλίου φέγγος, τῶ πάσχειν ἀμαυρώσας.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Παῦσον τῆς ἐμῆς, πολυδύνου πᾶσαν, καρδιάς τὴν κάκωσιν, Μῆτερ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, θραῦσον δαιμόνων, τὰ βέλη καὶ τὰ τόξα, τῶν ἐκπολεμούντων, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.</p> <p>Εἰρμός ἕτερος. Τριῶδιον.</p> <p>Τί σοι παθόντι προσενέγκωμεν, τῶ τῶν ἀπάντων Δεσπότη, ἡμεῖς οἱ τάλανες; δι' ἡμᾶς γὰρ σταυρὸν κατεδέξω Χριστέ, ὑμνοῦμεν τοῦ ὑπερμετρήτου, ἐλέους σου τὴν χάριν.</p> <p>Ἐπὶ ξύλου ἐπαράτου Χριστέ, Ἰουδαῖοί σε κτείναντες φθόνῳ, οὐκ ἐλυμήναντο, τὸ τῆς δόξης σου κράτος παράνομοι· ὑπάρχεις γὰρ πάντων Δεσπότης, παθῶν ἐθελουσίως.</p> <p>Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα</p>		<p>Ωιδή Η'. Τοῦ Τριῶδιου.</p> <p>Ἄπλωσες ἐπάνω στὸν Σταυρό, Χριστέ, τίς παλάμες σου διορθώνοντας τὴν ἔλλειψη ἐγκρατείας τοῦ χειριοῦ τοῦ Προπάτορα (τοῦ Ἀδάμ)· Καὶ μέ ξύλο θεράπευσε τὴν κατάρα τοῦ ξύλου· Γι' αὐτό σε ὑμνοῦμε σε ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Προσπέφτω μπροστά σ' ἐσένα πού θέλησες τὴ σωτηρία μας, Λόγε τοῦ Θεοῦ· Πάψε γρήγορα τὰ πονηρὰ θελήματα τῆς καρδιάς μου, Ἐσύ πού μέ τὴ θέλησή σου ὑπέμεινες Σταυρὸ καὶ πάθη.</p> <p>Ἐπειδὴ ἐπόθησα ἄσωτη ζωὴ καὶ ἀκάθαρο βίο ἐγὼ ὁ ἄσωτος, σκοτίσθηκα (μουντζουρώθηκα)· Λάμψε σ' ἐμένα μιά ἀκτῖνα ἐπιστροφῆς, Λόγε τοῦ Θεοῦ, Ἐσύ ὁ ὁποῖος σκότισες τὸν ἥλιο, ὅταν ἔπασχες.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Πάψε ὅλη τὴν ταλαιπωρία τῆς καρδιάς μου πού ὑποφέρει πολύ, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· Σύντριψε τὰ βέλη τῶν δαιμόνων καὶ τὰ τόξα αὐτῶν πού πολεμοῦν τὴν ταπεινὴ μου ψυχὴ.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιον.</p> <p>Τί νὰ προσφέρουμε σ' ἐσένα πού ἔπαθες, τὸν Κύριο τῶν πάντων, ἡμεῖς οἱ ταλαίπωροι; Γιατί γιὰ μᾶς καταδέχθηκες Σταυρό, Χριστέ. Ὑμνοῦμε τὴ χάρι τοῦ ἀμετρήτου ἐλέους σου.</p> <p>Μολονότι οἱ Ἰουδαῖοι σε θανάτωσαν ἀπὸ φθόνον ἐπάνω σε καταραμένο ξύλο, Χριστέ, δέν μπόρεσαν νὰ βλάψουν οἱ παράνομοι τὸ μεγαλεῖο τῆς δόξας σου· Γιατί, ἂν καὶ ἔπαθες θεληματικά, εἶσαι Κύριος τῶν ὅλων.</p> <p>Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱό καὶ Ἄγιο Πνεῦμα τὸν Κύ-</p>
---	--	---

<p>τόν Κύριον.</p> <p>Τῆς ὑπερουσίου Θεότητος, τρία πρόσωπα σέβω, Πατέρα τὸν προάναρχον, τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τῆ φύσει, ἄτμητον οὐσίαν, δοξάζω εἰς αἰῶνας.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὴν τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέραν, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέραν, τὴν ἀγιόπρωτον, καὶ ἀμίαντον Κόρην, τοῦ πάντων Θεοῦ ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Τρισμακάριστε Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, τὸ οὐρανόγραφον νίκος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἡμῖν ἐκβλαστήσας, τῆς σῆς προσκυνήσεως, ἀξιους δεῖξον ἡμᾶς πάντας, νηστεία καθαρθέντας.</p> <p>Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Τὸν τοὺς ὑμνολόγους ἐν καμίνῳ, διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ τὴν βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλόντα εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40). Ὡιδὴ Θ'. Τοῦ Μηναίου. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Τὴν λιθῶδη πῶρωσιν, τῆς ψυχῆς μου, εὐσπλαχνε, Σωτήρ, ἀπόπλυνον καὶ πηγῆν, δός μοι ἀγαθέ, θείας κατανύξεως, ὁ ἐκ πλευρᾶς,</p>		<p>ριο.</p> <p>Τρία πρόσωπα λατρεύω τῆς ὑπερφυσικῆς Θεότητος, τὸν αἰώνιο Πατέρα, τὸν Υἱό καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, τὴν ἀχώριστη οὐσία κατὰ τὴ φύση δοξάζω στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὴν ὑψηλότερη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ, τὴν πρώτη ἀνάμεσα στοὺς ἁγίους καὶ ἀμόλυνη Κόρη τοῦ Θεοῦ τῶν πάντων, ὑμνοῦμε καὶ ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' σένα.</p> <p>Τρισμακάριστε Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, ἡ νίκη πού εἶσαι γραμμένη στὸν οὐρανό, πού βλάστησες ἀπὸ τὴ γῆ γιὰ μᾶς, ἀνάδειξε ὅλους ἐμᾶς, οἱ ὅποιοι καθαρισθήκαμε μέ τὴ νηστεία, ἀξιους γὰ τὴ δική σου προσκύνηση.</p> <p>Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.</p> <p>Εἰρμός.</p> <p>Τὸν Χριστό τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος διαφύλαξε στό καμίνι τοὺς νέους πού τὸν ὑμνοῦσαν, καὶ μετέβαλε τὸ βροντό-φλογο καμίνι σέ δροσιά, τὸν ὑμνοῦμε καὶ τὸν ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40). Ὡιδὴ Θ'. Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Τὴν πέτρινη πῶρωση τῆς ψυχῆς μου ἀπόπλυνέ την εὐσπλαχνε Σωτήρα, καὶ δός μου, ἀγαθέ, πηγῆ θεϊκῆς κατανύξεως, Ἐσύ πού γιὰ μένα ἀνέβλυσες ζωὴ ἀπὸ τὴν</p>
--	--	---

βλύσας μοι ζωήν, καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνελεύσας πρὸς σέ Κύριε.

Ἐμαυτὸν ἀπέριψα, εἰς τὰ βάθη, τῶν ἁμαρτιῶν, τὰ ὕψη καταλιπὼν, τὰ τῶν ἀρετῶν, ἀλλ' ἔλκυσσον, σῶσόν με, ὁ ἀνελθὼν, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνελεύσας πρὸς σέ Κύριε.

Γλυκασμὸς ὦν Κύριε, καὶ ἡδύτης, ὡς Δημιουργός, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, τὴν ἐξ ἡδονῆς, ὑπάρξασαν ἔκπτωσιν, τοῖς ἐξ Ἀδάμ, σὺ ἐπανορθῶν· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε, οἱ σωθέντες σου τοῖς πάθεσι.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου καὶ καταφυγή, τὰ τραύματα τῆς ἐμῆς, ἴασαι ψυχῆς, τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, ἵνα κἀγώ, χαίρων ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Τριῶδιον. Ἐτερος.

Σὲ ὄν οἱ ἄνομοι, Χριστέ, περιέβαλον παικτῶς, πορφύραν καὶ στέφανον, ὡς Βασιλέα παῖοντες, καλάμῳ τὴν κάραν σου σταυροῦντες φθόνῳ, καὶ χολὴν ποτίζοντες, ὕμνοις πάντες πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Σὲ ὄν περ ἡλῖος ἰδὼν, πεπονθότα ἐν σταυρῷ, τὸ φῶς ἐναπέκρυψε, πάσης ὁμοῦ τῆς κτίσεως, Δεσπότης ταῖς ὕβρεσι συγκλονουμένης, καὶ σχιζομένων τῶν πετρῶν, ὕμνοις Χριστέ Σωτῆρ μεγαλύνομεν.

Δόξα...

πλευρά σου, καὶ ἀνέσυχες τὸ ἀνθρώπινο γένος κοντὰ σου.

Ἐρριξα τὸν ἑαυτό μου στὰ βάθη τῶν ἁμαρτιῶν ἐγκαταλείποντας τὰ ὕψη τῶν ἀρετῶν· Ἀλλά βγάλε με, σῶσε με, Ἐσύ πού ἀνέβηκες ἐπάνω στὸν Σταυρό, καὶ ἀνέσυχες τὸ ἀνθρώπινο γένος κοντὰ σου.

Ἐνῷ εἶσαι, Κύριε, γλυκύτητα καὶ εὐχαρίστηση ὡς Δημιουργός, γεύθηκες, Χριστέ, χολὴ ἐπανορθῶντας γιὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ τὴν πτώση πού συνέβη ἐξ αἰτίας τῆς ἡδονῆς.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, ἡ ἐλπίδα καὶ τὸ καταφύγιό μου, θεράπευσε τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, εἰρήνευσε τὸ νοῦ μου· Γιὰ νὰ ἀνυμνῶ καὶ ἐγώ χαίροντας τὰ μεγαλεῖα σου, Θεοτόκε παντοτεινὴ Παρθένε.

Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιο.

Ἐσένα, Χριστέ, τὸν ὁποῖον ἔντυσαν περιπαικτικὰ οἱ παράνομοι μέ πορφύρα καὶ στεφάνι σάν βασιλιά, χτυπώντας τὸ κεφάλι σου μέ τὸ καλάμι, σταυρώνοντάς σε καὶ ποτίζοντάς σε μέ χολή, ὅλοι οἱ πιστοὶ σέ μεγαλύνουμε μέ ὕμνους.

Ἐσένα τὸν ὁποῖο βλέποντας νὰ πάσχεις στὸν Σταυρό, ὁ ἡλῖος ἔκρυψε τίς ἀκτῖνες του, ἐνῷ ὅλη ἡ κτίση συγκλονιζόταν ἀπὸ τίς ὕβρεις καὶ σχίζονταν οἱ πέτρες, ἐσένα, Χριστέ Σωτῆρα, μέ ὕμνους μεγαλύνουμε.

Δόξα...

Φῶς, καὶ ζωὴ καὶ παντοουργός, ἡ τρισήλιος Μονάς, Θεός τε καὶ Κύριος, φωτὶ ἐνὶ λαμπόμενος, τρισὶ συναστράπτων τοῖς χαρακτῆρσιν, ἐν μιᾷ Θεότητι, ταύτην πάντες πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σὲ ἦν Δαυῖδ ὁ μελωδός, προεκήρυξε Σιών, ἐν ἧπερ κατώκησεν, ὁ Οὐρανοῖς ἀχώρητος, καὶ ἀνεδομήσατο, ἐκ τῆς σαρκός σου. Κόσμου ἰλαστήριον, ὕμνοις, Μῆτερ ἀγνή, μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σοῦ τὸν σωτήριον Σταυρόν, τὸν φωστήρα τῶν πιστῶν, ἀξίωσον Κύριε, δι' ἐγκρατείας τρέχοντας, προφθάσαι θεάσασθαι, καὶ προσκυνῆσαι, εἰς ἀγιασμόν ἡμῶν, ἵνα σε δι' αὐτοῦ μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

«Σὲ ἦν περ εἶδε Μωυσῆς, ἀκατάφλεκτον βᾶτον, καὶ κλίμακα ἔμψυχον, ἦν Ἰακώβ τεθέαται, καὶ πύλην οὐράνιον, δι' ἧς διῆλθε Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὕμνοις Μῆτερ ἀγνή μεγαλύνομεν».

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Μικρά Συναπτὴ

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Φῶς καὶ ζωὴ καὶ Δημιουργός τῶν πάντων εἶναι ἡ τρίφωτη Μονάδα, καὶ Θεός καὶ Κύριος πού φωτίζει μὲ ἓνα φῶς ἀστράφτοντας μὲ τρία πρόσωπα σέ μιᾷ Θεότητι· Αὐτὴν ὅλοι οἱ πιστοὶ μεγαλύνουμε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσένα τὴν ὁποία ὁ Δαυῖδ σέ χαρακτήρισε προκαταβολικά Σιών, στὴν ὁποία κατοίκησε ὁ ἀχώρητος στοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἀπὸ τῆ σάρκα σου οἰκοδόμησε τὴ συγχώρηση τοῦ κόσμου, σέ μεγαλύνουμε μὲ ὕμνους, ἀγνή Μητέρα.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα. .

Τὸν Σταυρό σου πού δίνει σωτηρία, τὸν φωστήρα τῶν πιστῶν, Κύριε, ἀξίωσέ μας τρέχοντας μὲ τὴν ἐγκράτεια, νά προφθάσουμε νά τὸν δοῦμε καὶ νά τὸν προσκυνήσουμε, γιὰ νά ἀγιασθοῦμε· γιὰ νά μεγαλύνουμε ἐσένα μέσῳ αὐτοῦ.

Εἰρμός.

Ἐσένα τὴν ὁποία εἶδε ὁ Μωυσῆς σάν ἄκαυτη βᾶτο, καὶ σάν σκάλα πού εἶδε ὁ Ἰακώβ, καὶ σάν πύλη οὐράνια ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασε ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, σέ μεγαλύνουμε μὲ ὕμνους, Μητέρα ἀγνή.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμό, καὶ παναμόλυνη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιό τιμημένη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιό ἐνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορὰ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγματικὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

<p>Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139). Αἶνοι. (Ψαλμοί τῶν αἰνῶν). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Μικρά Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, ἀσωτία τὸν βίον κατηνάλωσα, τοῖς πονηροῖς λογισμοῖς τῆς ἁμαρτίας μου συναπαχθεῖς, καὶ γλυκασμῶ ἔμπαθείας ἐνηδόμενος, τοῖς ἀνοήτοις κτήνεσιν ὠμοιώθην, τῇ τῶν σωτηρίων ἐντολῶν παραβάσει. Ἄλλ' ὁ ἐπὶ σταυροῦ κρεμασθῆναι, δι' ἐμὲ εὐδοκήσας Χριστέ ὁ Θεός, μὴ ἀποκηρύξης με τῆς σῆς υἰοθεσίας, ἀλλ' ἐπιστρέφοντα δέξαι, ὡς τὸν Ἄσωτον Υἱόν, καὶ σῶσόν με. (Δίς).</p> <p>Μαρτυρικόν.</p> <p>Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου, πᾶσα ἡ Κτίσις ἐορτάζει. Οὐρανοὶ ἀγάλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον. Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ σταυροῦ</p>		<p>Φωταγωγικό τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139). Αἶνοι. Ψαλμοί τῶν αἰνῶν. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Μικρὴ Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ἀφοῦ σκόρπισα τὸν πλοῦτο τῆς πατρικῆς δωρεᾶς, κατανάλωσα τὴ ζώή μου μέ ἀσωτία συμπαρασυρμένος ἀπὸ τούς πονηροὺς λογισμούς τῆς ἁμαρτίας μου· καὶ εὐχαριστούμενος μέ τῇ γλυκύτητά τῆς ἐμπάθειάς μου ὀμοιώθηκα μέ τὰ ἀνόητα κτήνη μέ τὴν παράβαση τῶν σωτηριωδῶν ἐντολῶν. Ἀλλά Ἐσὺ ὁ ὁποῖος καταδέχθη- κες νά ἀνεβεῖς γιά μᾶς στὸν Σταυρό, Χριστέ Θεέ μου, μὴ μέ ἀποκηρύξεις ἀπὸ τῆ δική σου υἰοθεσία, ἀλλά γύρισέ με πίσω καὶ δέξου με, ὅπως τὸν Ἄσωτο Υἱό, καὶ σῶσε με. (Δίς).</p> <p>Μαρτυρικό.</p> <p>Κύριε, κατὰ τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου ὅλη ἡ κτίση ἐορτάζει· Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλονται μαζί μέ τούς Ἀγγέλους καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται μαζί μέ τούς ἀνθρώπους· Μέ τίς παρακλήσεις αὐτῶν ἐλέησέ μας.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...Σταυροθεοτοκίο. Ἡ Πάναγνη ὅταν σέ εἶδε κρεμασμένον ἐπάνω στό</p>
---	--	--

<p>κρεμάμενον, θρηνώδουσα ανεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;</p> <p>Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καί λοιπά. (Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καί εὐθέως αἱ Ὁραι. ΩΡΑ Α'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153). ΩΡΑ. ΣΤ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160). Εἰς τήν Τριθέκτην. Τροπάριον τῆς Προφητείας. Λόγω τὰ πάντα σῆ κατηρτίσω δυνάμει ὁ Θεός, καί εἰς τὸ εἶναι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγες ἡμᾶς. Μὴ παραδώης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀναμάρτητε Κύριε, δεόμεθα. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ αὐτὸ). Προκείμενον. Εἰ ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε, εὐθείας κρίνατε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. Στίχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος, ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν. Προφητεία Ἡσαΐου. (ΙΓ', 2-13). Τάδε λέγει Κύριος· Ἐπ' ὄρους πεδινοῦ ἄρατε</p>		<p>Σταυρό θρηνώντας φώναζε ὡς Μητέρα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατό μου τέκνο, πῶς ὑπομένεις πάθος ἐξευτελιστικό;</p> <p>Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καί τὰ ὑπόλοιπα. (Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καί ἀμέσως οἱ Ὁρες. ΩΡΑ Α'. (Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147). Γ'. ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153). ΣΤ'. ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160). Τριθέκτη. Τροπάριο τῆς Προφητείας. Δημιούρησες τὰ πάντα μέ τόν λόγο σου μέ τή δική σου δύναμη, Θεέ μου, καί μᾶς ἔφερες στήν ὑπαρξη ἀπό τό μηδέν. Μὴ μᾶς παραδώσεις στίς ἀνομίες μας, σέ παρακαλοῦμε, ἀναμάρτητε Κύριε. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ ἴδιο). Προκείμενο. Ἐάν ἀληθινά μέ τὰ λόγια σας λέτε δικαιοσύνη, βγά- ζετε δίκαιες ἀποφάσεις, ἄνθρωποι. Στίχ. Θά εὐφρανθεῖ ὁ Δίκαιος, ὅταν θά ἀκούσει τή δίκαιη τιμωρία τῶν κακῶν. Προφητεία Ἡσαΐα. (ΙΓ' . 2-13). Αὐτά λέγει ὁ Κύριος στούς ἐχθρούς τῆς Βαβυλώνας·</p>
--	--	--

σημείον, ὑψώσατε τὴν φωνὴν αὐτοῖς, μὴ φοβεῖσθε, παρακαλεῖτε τῇ χειρὶ, ἀνοίξατε οἱ ἄρχοντες. Ἐγὼ συντάσσομαι, καὶ ἐγὼ ἄγω αὐτούς, γίγαντες ἔρχονται πληρῶσαι τὸν θυμόν μου, χαίροντες ἅμα καὶ ὑβρίζοντες. Φωνὴ ἐθνῶν πολλῶν, φωνὴ βασιλέων καὶ ἐθνῶν συνηγμένων. Κύριος Σαβαώθ ἐντέταλται ἔθνει ὀπλομάχῳ, ἔρχεσθαι ἐκ γῆς πόρρωθεν ἀπ' ἄκρου θεμελίου τοῦ οὐρανοῦ, Κύριος καὶ οἱ ὀπλομάχοι αὐτοῦ, καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην. Ὀλολύζετε ἐγγὺς γὰρ ἡμέρα Κυρίου, καὶ συντριβὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἦξει. Διὰ τοῦτο πᾶσα χεὶρ ἐκλυθήσεται, καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀνθρώπου δειλιάσει. Ταραχθήσονται οἱ πρέσβεις, καὶ ὠδῖνες αὐτούς ἔξουσιν, ὡς γυναικὸς τικτούσης, καὶ συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἐκστήσονται, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν, ὡς φλόξ μεταβαλοῦσιν. Ἴδου γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ἀνίατος, θυμοῦ καὶ ὀργῆς, θεῖναι τὴν Οἰκουμένην ἔρημον, καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπολέσαι ἐξ αὐτῆς. Οἱ γὰρ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ Ὠρίων, καὶ πᾶς ὁ κόσμος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ φῶς αὐτῶν οὐ δώσουσι, καὶ σκοτισθήσεται τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φῶς αὐτῆς. Καὶ ἐντελοῦμαι τῇ Οἰκουμένην ὅλη κακὰ, καὶ τοῖς ἀσεβέσι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, καὶ ἀπολῶ ὑβριν ἀνόμων, καὶ ὑβριν ὑπερηφάνων ταπεινώσω. Καὶ ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι ἔντιμοι μᾶλλον, ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἄπυρον, καὶ ἄνθρωπος μᾶλλον ἔντιμος ἔσται, ἢ ὁ

Ἐπάνω στό ὀροπέδιο βάλτε τὸ στόχο σας. Ὑψώστε τίς φωνές σας ἐναντίον τῶν Βαβυλωνίων, μὴ φοβᾶσθε, παρακινεῖτε ὁ ἓνας τὸν ἄλο μέ κινήσεις τῶν χειρῶν σας· Ἀνοίξτε τίς πύλες οἱ ἄρχοντες τῆς Βαβυλώνας. Ἐγὼ, ὁ Θεός, τοὺς βάζω σέ παράταξη καὶ ἐγὼ τοὺς ὀδηγῶ ἐναντίον σας· Ἐρχονται σάν γίγαντες, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν δίκαιη τιμωρία τοῦ θυμοῦ μου, χαίροντας καὶ συγρόνως βρίζοντας ἐσᾶς. Εἶναι αὐτοὶ τόσο πολλοί, ὥστε ἀκούονται ἀνάμεσά τους κραυγές πολλῶν ἐθνῶν ἐπάνω στά ὄρη, ἀπ' ὅπου περνοῦν. Ναί ἡ βοή τους εἶναι ὅμοια μέ βοή πολλῶν ἐθνῶν, μέ φωνές βασιλέων καὶ πολλῶν ἐθνῶν συγκεντρωμένων. Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἔδωσε ἐντολή στό ἔθνος αὐτό τό πολεμοχαρές, νὰ ἔλθει ἀπό γῆ μακρινή ἀπό τὰ ἄκρα τοῦ ὀρίζοντα τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Κύριος καὶ ὁ πολεμοχαρῆς αὐτός στρατός, πού ἔρχονται νὰ καταστρέψουν ὅλη τὴν οἰκουμένη. Θρηνηστε, Βαβυλώνιοι, μέ ἀλαλαγμούς, γιατί ἔφθασε ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ συντριβὴ σας θά ἔλθει ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό κάθε χεὶρ σας θά παραλύσει καὶ κάθε ψυχὴ θά δειλιάσει. Θά ταραχθοῦν οἱ πρέσβεις σας πού θά σταλοῦν γιὰ εἰρήνη, καὶ θά τοὺς καταλάβουν πόνοι, σάν γυναίκας πού γεννᾷ. Καὶ θά κλαῖνε τὴ συμφορὰ τους μαζί ὁ ἓνας μέ τὸν ἄλλο, καὶ θά μείνουν κατάπληκτοι, καὶ τό πρόσωπό τους θά μεταβληθεῖ, θά κοκκινίσει σάν τὴ φλόγα· Γιατί νὰ, ἔρχεται ἀλύπητη ἡ ἡμέρα τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ μεταβάλλει τὴν οἰκουμένη σέ ἔρημο, καὶ γιὰ νὰ ἐξαφανίσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπ' αὐτήν. Γιατί τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ Ὠρίωνας καὶ ὅλος ὁ ἑναστρὸς

λίθος ὁ ἐκ σαπφείρου. Ὁ γὰρ οὐρανὸς
θυμωθήσεται, καὶ ἡ γῆ σεισθήσεται ἐκ τῶν
θεμελιῶν αὐτῆς, διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου
Σαβαώθ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἐπέλθῃ ὁ θυμὸς
αὐτοῦ.

Προκείμενον.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, ὁ Θεός μου
τὸ ἔλεός μου.

Τὰ ὑπόλοιπα τῆς Στ'. Ὡρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικόν. 160-167-173).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ
ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335)

κόσμος θά πάψουν νά φωτίζουν, καὶ ὁ ἥλιος πού
ἀνατέλλει θά σκοτισθεῖ, καὶ ἡ σελήνη δέν θά δώσει τό
φῶς της. Καί θά δώσω ἐντολή νά συμβοῦν συμφορές σέ
ὅλη τήν οἰκουμένη καὶ τιμωρίες στούς ἀσεβεῖς γιά τίς
ἁμαρτίες τους. Καί θά καταστρέψω τήν ὑπερηφάνεια
τῶν παρανόμων, καί τόν ἐγωῖσμό τῶν ὑπερηφάνων θά
τόν ταπεινώσω. Καί ὅσοι θά ἀπομείνουν θά εἶναι πιό
σπάνιοι καὶ πολύτιμοι ἀπό τό ἀκατέργαστο χρυσάφι,
καί οἱ ἄνθρωποι πιό σπάνιοι ἀπό τά πολύτιμα πετράδια
τοῦ Σουφίρ. Καί ὁ οὐρανός θά ὀργισθεῖ κατά τῶν
ἁμαρτωλῶν μέ θύελλες, καὶ ἡ γῆ θά σεισθεῖ ἀπό τά θε-
μέλιά της ἀπό τό μεγάλο θυμό τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμε-
ων, κατά τήν ἡμέρα πού θά ξεσπάσει ἡ ὀργή του.

Προκείμενο.

Βγάλε με ἀπό τά χέρια τῶν ἐχθρῶν μου, ὦ Θεέ.

Στίχ. Θεέ μου, εἶσαι βοηθός μου, Θεέ μου, εἶσαι
γεμᾶτος ἔλεος γιά μένα.

Τὰ ὑπόλοιπα τῆς Στ'. Ὡρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ
ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον...» .

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

<p>Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ἀσώτου δίκην ἀπέστην, τῆς χάριτός σου, Κύριε, καί τόν πλοῦτον δαπανήσας τῆς χρηστότητος, ἐπὶ σέ ἔδραμον, εὐσπλαγχνε κραυγάζων σοι ὁ Θεὸς ἡμαρτον ἐλέησόν με. (Δίς). Μαρτυρικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). (Τὰ τέσσερα τοῦ Μηναίου). Δόξα... Νεκρώσιμον. (Τοῦ ἤχου). Καί νῦν ... Θεοτοκίον. (Τοῦ ἤχου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Προκείμενον. Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου. Στίχ. Ὁ Θεός, ἀπόσω ἡμᾶς, καὶ καθεῖλες ἡμᾶς. Ἀναγνώσματα. Γένεσις. (Η΄. 4-21). Ἐκάθισεν ἡ κιβωτὸς ἐν μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ, ἑβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ. Τὸ δὲ ὕδωρ πορευόμενον ἠλαττονοῦτο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός. Ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ μηνί, τῇ πρώτη τοῦ μηνός, ὤφθησαν αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων. Καὶ ἐγένετο μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἠνέφωξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε. Καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα τοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ, καὶ ἐξελθὼν, οὐκ ἀνέστρεψεν, ἕως τοῦ</p>		<p>Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τοῦ Τριωδίου). Ὅπως ὁ Ἄσωτος ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τῆς χάριτος σου, Κύριε, καὶ ἀφοῦ δαπάνησα τὸν πλοῦτο τῆς χάριτος σου, ἔτρεξα κοντά σου, εὐσπλαχνε, κραυγάζοντας σ' ἐσένα· Θεέ μου, ἀμάρτησα, ἐλέησέ με. (Δίς). (Μαρτυρικά (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). (Τὰ τέσσερα τοῦ Μηναίου). Δόξα... Νεκρώσιμο. (Τοῦ ἤχου). Καί νῦν ... Θεοτοκίον. (Τοῦ ἤχου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Προκείμενο. Δὸς μας βοήθεια στή θλίψη μας, γιατί εἶναι μάταιη γιὰ τὴ σωτηρία μας ἡ βοήθεια ἀπὸ ἄνθρωπο. Στίχ. Θεέ μου, μᾶς ἀπόθησες ἀπὸ κοντά σου, καὶ μᾶς ἔρριξες κάτω στή γῆ. Ἀναγνώσματα. Γένεση. (Η΄. 4-21). Κάθισε ἡ κιβωτὸς κατὰ τὸν ἑβδομο μῆνα, τὴν εἰκοστή ἑβδόμη τοῦ μηνός στὰ ὄρη τοῦ Ἀραράτ. Καὶ λι- γόστευε τὸ νερὸ μέχρι τὸ δέκατο μῆνα. Καὶ κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ δεκάτου μηνός ἐμφανίσθησαν οἱ κο- ρυφές τῶν βουνῶν. Καὶ μετὰ σαράντα ἡμέρες ἀνοιξε ὁ Νῶε τὸ παράθυρο τῆς κιβωτοῦ, τὴν ὁποία κατασκεύασε, καὶ ἔστειλε τὸν κόρακα νὰ δεῖ, ἂν κόπασε τὸ νερὸ. Καὶ ἀφοῦ βγῆκε, δὲν ἐπέστρεψε, ἀκόμη καὶ ὅταν ξηράθηκε τὸ νερὸ ἐπάνω στή γῆ. Καὶ ἔστειλε τὸ περιστέρι μετὰ</p>
--	--	---

ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπέστειλε τὴν περιστεράν ὀπίσω αὐτοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ οὐχ εὐροῦσα ἡ περιστέρα ἀνάπαυσιν τοῖς ποσὶν αὐτῆς, ὑπέστρεψε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτόν, ὅτι ὕδωρ ἦν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔλαβεν αὐτήν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτήν πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὴν κιβωτόν. Καὶ ἐπισχῶν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστεράν ἐκ τῆς κιβωτοῦ. Καὶ ἀνέστρεψε πρὸς αὐτὸν ἡ περιστέρα τὸ πρὸς ἑσπέραν, καὶ εἶχε φύλλον ἐλαίας, κάρφος ἐν τῷ στόματι αὐτῆς, καὶ ἔγνω Νῶε, ὅτι κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἐπισχῶν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστεράν, καὶ οὐ προσέθετο τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς αὐτὸν ἔτι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐνὶ καὶ ἑξακοσιοστῷ ἔτει ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ πρώτου μηνὸς μιᾶ τοῦ μηνός, ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπεκάλυψε Νῶε τὴν στέγην τῆς Κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε, καὶ εἶδεν, ὅτι ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μηνί, ἑβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐξηράνθη ἡ γῆ. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε, λέγων· Ἐξελθε ἐκ τῆς κιβωτοῦ σύ, καὶ ἡ γυνὴ σου, καὶ οἱ υἱοὶ σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία, ὅσα ἐστί μετὰ σοῦ, καὶ πᾶσα σὰρξ, ἀπὸ πετεινῶν ἕως κτηνῶν, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἐξάγαγε μετὰ σεαυτοῦ, καὶ αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐξῆλθε Νῶε, καὶ ἡ

ἀπὸ τὸν κόρακα νὰ δεῖ ἐὰν κόπασε τὸ νερὸ ἐπάνω στὴ γῆ. Καὶ μὴ βρίσκοντας τὸ περιστέρι τόπο νὰ σταθεῖ, γύρισε πίσω στὴν κιβωτὸ κοντὰ του, διότι τὸ νερὸ βρισκόταν ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ ἀφοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι του τὸ δέχθηκε καὶ τὸ πῆρε κοντὰ του μέσα στὴν κιβωτὸ. Καὶ ἀφοῦ περίμενε ἀκόμη ὀκτῶ ἡμέρες, πάλιν ἔστειλε τὸ περιστέρι ἀπὸ τὴν κιβωτὸ. Καὶ ἐπέστρεψε σ' αὐτὸν τὸ περιστέρι κατὰ τὸ βράδυ, καὶ εἶχε στό στόμα του ἕνα κλαδάκι ἐλιάς μὲ φύλλα. Καὶ κατάλαβε ὁ Νῶε, ὅτι ἔπαψε νὰ ὑπάρχει νερὸ στὴ γῆ. Καὶ ἀφοῦ περίμενε ἄλλες ἑπτὰ ἡμέρες, πάλιν ἔστειλε τὸ περιστέρι, καὶ δὲν ξαναγύρισε πιά κοντὰ του. Καὶ κατὰ τὸ ἑξακοσιοστό καὶ πρῶτο ἔτος τῆς ζωῆς τοῦ Νῶε, κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ πρώτου μηνός ἐξαφανίσθηκε τὸ νερὸ ἀπὸ τῆ γῆ. Καὶ ξεσκέπασε ὁ Νῶε τὴ στέγη τῆς κιβωτοῦ, τὴν ὁποία κατασκεύασε, καὶ εἶδε ὅτι ἐξαφανίσθηκε τὸ νερὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ξηρὰ. Καὶ κατὰ τὴν εἰκοστὴ ἑβδόμη τοῦ δευτέρου μηνός στέγνωσε ἡ γῆ, ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ κατακλυσμοῦ. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος ὁ Θεὸς στὸν Νῶε λέγοντας· Ἔβγα ἀπὸ τὴν κιβωτὸ ἐσύ καὶ ἡ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιά σου καὶ οἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μαζί σου. Καὶ ὅλα τὰ θηρία, ὅσα εἶναι μαζί σου, καὶ κάθε πλάσμα ἀπὸ τὰ πουλιά μέχρι τὰ κτήνη, καὶ κάθε ἔρπετό πού κινεῖται ἐπάνω στὴ γῆ, βγάλε τα μαζί σου, καὶ αὐξάνεσθε καὶ πολλαπλασιάζεσθε ἐπάνω στὴ γῆ. Καὶ βγήκε ὁ Νῶε καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, καὶ οἱ γυναῖκες τῶν παιδιῶν του μαζί του. Καὶ ὅλα τὰ θηρία, καὶ ὅλα τὰ κτήνη, καὶ κάθε πτηνὸ, καὶ κάθε ἔρπετό πού κινεῖται ἐπάνω στὴ γῆ, κατὰ τὸ εἶδος τους βγήκαν ἀπὸ

γυνή αὐτοῦ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη, καὶ πᾶν πετεινόν, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, ἐν μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ τρίτου. Καὶ ᾠκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνήνεγκεν εἰς ὀλοκάρπωσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ ὠσφράνθη Κύριος ὁ Θεὸς ὄσμήν εὐωδίας.

Προκείμενον.

Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς δεήσεώς μου, πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παροιμία. (Γ', 31-ΙΑ'. 12)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἀποστάζει χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ ἔαν εἰσέλθῃ ὕβρις ἐκεῖ καὶ ἀτιμία, στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὀδηγήσει αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς, οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου. Αποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελον, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν

τὴν κιβωτό. Καὶ κατασκεύασε ὁ Νῶε βωμό γιὰ τὸν Κύριο καὶ πῆρε ἀπὸ ὅλα τὰ κτήνη τὰ καθαρὰ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ πουλιά τὰ καθαρὰ καὶ τὰ πρόσφερε νά καοῦν ὀλόκληρα ἐπάνω στοῦ βωμοῦ. Καὶ αἰσθάνθηκε ὁ Κύριος ὁ Θεός τὴν ὄσμήν τῆς εὐωδίας.

Προκείμενο.

Εἰσάκουσε, Θεέ μου, τὴν δέησή μου· Δώσε προσοχή στήν προσευχή μου.

Στίχ. Ἔτσι θὰ ψάλλω πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνόματός σου αἰῶνια.

Παροιμίες. (Γ'. 31-ΙΑ'. 12)).

Τὸ στόμα τοῦ δικαίου στάζει σοφία, ἡ γλῶσσα ὅμως τοῦ ἀδίκου θὰ καταστραφεῖ· Τὰ χεῖλη τῶν δικαίων ἀνδρῶν γνωρίζουν νά λένε χαριτωμένα λόγια, τὸ στόμα ὅμως τῶν ἀσεβῶν δημιουργεῖ ἀποστροφή καὶ καταστρέφεται. Ζυγαριές λιποβαρεῖς εἶναι μισητές ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, τὰ σταθμὰ ὅμως (τὰ ζύγια) τὰ σωστά εἶναι ἀποδεκτὰ ἀπ' Αὐτόν. Ὅπου θὰ εἰσχωρήσει περηφάνεια, ἐκεῖ θὰ πάει καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς· Τὸ στόμα ὅμως τῶν ταπεινῶν εἶναι γεμᾶτο σοφία. Οἱ ἐνάρετοι πού ἐπιθυμοῦν τὴν τελειότητα θὰ ὀδηγηθοῦν σ' αὐτήν, καὶ οἱ καταπατητές τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ θὰ ὑποδουλωθοῦν σάν λάφυρα πολέμου. Δέν θὰ ὠφελήσουν τὸν ἄνθρωπο

ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγίς πολίταις, αἴσθησις δὲ δικαίων εὐοδος. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόμασι δὲ ἀσεβῶν κατεσκάφη. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν ἀνήρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

(Ἐπεται ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 204-212-217).

τά ὑπάρχοντά του κατά τὴν ἡμέρα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης ὅμως θά τὸν γλυτώσει ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο. Ὅταν πεθάνει κάποιος ἐνάρετος, ἀφήνει πίσω του λύπη γιὰ τὸ θάνατό του· Ἡ καταστροφή ὅμως τῶν ἀσεβῶν γίνεται δεκτὴ ἀμέσως καὶ μέ χαρὰ. Ἡ ἀρετὴ τοῦ εὐσεβοῦς χαράζει ἴσους δρόμους, ἡ ἀσέβεια ὅμως περιπίπτει (ἐμπλέκεται) στὴν ἀδικία. Ἡ ἀρετὴ τῶν σωστῶν ἀνδρῶν θά τοὺς ἀπαλλάξει ἀπὸ περιπέτειες, μέ τὴν κακοκεφαλιά τους ὅμως πέφτουν μέσα σ' αὐτές οἱ παράνομοι. Ἐάν πεθάνει ἀνδρας δίκαιος, δέν χάνεται ἡ ἐλπίδα γι' αὐτόν, ἡ καυχησιολογία ὅμως τῶν ἀσεβῶν χάνεται. Ὁ δίκαιος γλυτώνει ἀπὸ τίς παγίδες, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ στή θέση του πέφτει ὁ ἀσεβής. Μέσα στά λόγια τῶν ἀσεβῶν κρύβεται παγίδα γιὰ τοὺς συμπολίτες τους, ἡ φρόνηση ὅμως τῶν ἐναρέτων ἐξομαλύνει τὴν πορεία τῶν συμπολιτῶν τους στὶς κοινές ὑποθέσεις. Μέ τίς καλωσύνες τῶν δικαίων στέκεται στά πόδια της ἡ πόλη, καὶ ὅταν χάνονται οἱ ἀσεβεῖς γίνεται χαρὰ. Μέ τά καλά λόγια τῶν εὐσεβῶν προσοδεύει ἡ πόλη, μέ τὸ στόμα (τά λόγια) τῶν ἀσεβῶν καταστρέφεται ἀπὸ τά θεμέλια. Αὐτὸς πού δέν ἔχει σύννεση, περιγελαῖ τοὺς πολῖτες, ὁ συνετός ὅμως ἄνθρωπος συγκρατεῖ τά λόγια του.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΜΙΚΡΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 204-212-217).

<p>ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ (Συλλειτουργικόν. Σελ. 219-240). Τῆ ὑπερμάχῳ... (Σελ. 306-307). Γ'. Στάσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 233-236).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ Γ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ). ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε Ἐκέκραξα... (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τά Ἀναστάσιμα. Τοῦ ἤχου). Τοῦ Τρωδίου. Λάμπσον ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός ταῖς φεγγοβόλοις ἀστραπαααῖς σου τῆς χάριτος καρδίας τῶν σέ τιμώντων καὶ θεολήπτῳ στοργῇ, περιπτυσσομένων κοσμοπόθητε· δι' οὗ τῶν δακρῶν, ἐξηφανίσθη κατήφεια καὶ τοῦ θανάτου, τῶν παγίδων ἐρρύσθημεν, καὶ πρὸς ἄληκτον, εὐφροσύνην μετήλθομεν· δεῖξον τῆς ὠραιότητος τῆς σῆς τὴν εὐπρέπειαν τὰς ἀντιδόσεις παρέχων τῆς ἐγκρατείας τοῖς δούλοις σου πιστῶς αἰτουμένοις σὴν πλούσιαν προστασίαν καὶ μέγα ἔλεος.</p> <p>Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὠραῖος παράδεισος τὸ ξύλον τῆς ἀφθαρσίας τὸ ἐξανθῆσαν ἡμῖν αἰωνίου δόξης τὴν ἀπόλαυσιν, δι'</p>		<p>ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 219-240). Τῆ ὑπερμάχῳ... (Σελ. 306-307). Γ'. Στάση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 233-236).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ). ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε Ἐκέκραξα. . . (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τά Ἀναστάσιμα. Τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου. Λάμπσε (φώτισε), Σταυρέ τοῦ Κυρίου, μέ τις φεγγο- βόλες ἀστραπές τῆς χάρις σου τις καρδιές αὐτῶν πού σέ τιμοῦν, καί μέ στοργή ἀφοσιωμένη στό Θεό σέ ἀγκαλιάζουν, κοσμοπόθητε· Μ' ἐσένα ἐξαφανίσθηκε ἡ σκυθρωπότητα τῶν δακρῶν, καί γλυτώσαμε ἀπό τις παγίδες τοῦ θανάτου, καί περάσαμε σέ ἀτελείωτη εὐφροσύνη· Δεῖξε τὴν εὐπρέπεια τῆς ὠραιότητάς σου προσφέροντας τις ἀμοιβές τῆς ἐγκρατείας στούς δού- λους σου, οἱ ὅποιοι ζητοῦν τὴ δική σου πλούσια προστα- σία καὶ μέγα ἔλεος.</p> <p>Χαῖρε ἐσύ ὁ Σταυρός, ὁ ὠραῖος παράδεισος, τό δέν- δρο τῆς ἀφθαρσίας πού ἀνθισε γιὰ μᾶς τὴν ἀπόλαυση τῆς αἰώνιας δόξας· μέ τόν ὅποιο διώχονται οἱ φάλαγ-</p>
--	--	--

οὐ τῶν δαιμόνων ἀποδιώκονται φάλαγγες καὶ τῶν Ἀγγέλων συνευφραίνονται τάγματα, καὶ συστήματα τῶν πιστῶν ἐορτάζουσιν, ὄπλον ἀκαταγώνιστον κραταίωμα ἄρρηκτον τῶν Βασιλέων τὸ νίκος τῶν Ἱερέων τὸ καύχημα, Χριστοῦ νῦν τὰ πάθη καὶ ἡμῖν δίδου προφθάσαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον ἢ θύρα τοῦ Παραδείσου ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα, δι' οὗ ἐξηφάνισται, ἢ ἀρὰ καὶ κατήρηται καὶ κατεπόθη τοῦ θανάτου ἢ δύναμις καὶ ὑψώθημεν ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, ὄπλον ἀκαταμάχητον δαιμόνων ἀντίπαλε δόξα Μαρτύρων Ὁσίων ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα λιμὴν σωτηρίας ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦρο τῶν Πρωτοπλάστων δυὰς ἢ τῆς χορείας ἐκπεσοῦσα τῆς ἄνωθεν, τῷ φθόνῳ τοῦ βροτοκτόνου διὰ πικρᾶς ἡδονῆς, τῆς τοῦ ξύλου πάλαι ἀπογεύσεως· ἰδοὺ τὸ πανσεβάστων ὄντως Ξύλον προσέρχεται· ᾧ προσδραμόντες, ἐν χαρᾷ περιπτύξασθε καὶ βοήσατε, πρὸς αὐτὸ μετὰ πίστεως. Σὺ ἡμῶν ἢ ἀντίληψις Σταυρὲ πανσεβάσμιε, οὗ τοῦ καρποῦ μετασχόντες τῆς ἀφθαρσίας ἐτύχομεν· Ἐδὲμ τὴν προτέραν κομισάμενοι βεβαίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ τὴν ἐκούσιον

γες τῶν δαιμόνων καὶ εὐφραίνονται τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἐορτάζουν τὰ πλήθη τῶν πιστῶν· Ὅπλο ἀκαταμάχητο, δύναμη ἀδιάσπαστη, ἢ νίκη τῶν βασιλέων, τὸ καύχημα τῶν ἱερέων· Δῶσε καὶ σ' ἐμᾶς νὰ προφθάσουμε τώρα τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀνάσταση.

Χαῖρε ἐσὺ ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τὸ ἀνίκητο σύμβολο τοῦ θριάμβου τῆς εὐσεβείας, ἢ θύρα τοῦ παραδείσου, τὸ στηριγμα τῶν πιστῶν, τὸ ὀχύρωμα τῆς Ἐκκλησίας· Μὲ τὸν ὅποιο ἐξαφανίσθηκε ἢ κατάρα καὶ καταργήθηκε, καὶ καταπόθηκε (καταβροχθίσθηκε) ἢ δύναμη τοῦ θανάτου καὶ ἐμεῖς ὑψώθηκαμε ἀπὸ τῆ γῆ στὰ οὐράνια· Ὅπλο ἀκατανίκητο, ἀντίπαλε τῶν δαιμόνων, δόξα τῶν Μαρτύρων, τὸ ἀληθινὸ στόλισμα τῶν Ὁσίων, λιμάνι σωτηρίας πού δωρίζεις στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐλα, ζευγάρι τῶν Πρωτοπλάστων, πού ἔπεσες ἀπὸ τὸν οὐράνιο κόσμον ἐξ αἰτίας τοῦ φθόνου τοῦ ἀνθρωποκτόνου (τοῦ διαβόλου) μὲ τὴν πικρὴ ἡδονὴ τῆς παλαιᾶς γεύσεως τοῦ ξύλου· Νά, προβάλλει τὸ ἀληθινὰ πανσεβάσμιον Ξύλον, στὸ ὅποιο προστρέχοντας μὲ χαρὰ ἀγκαλιάστε το, καὶ φωνάξτε πρὸς αὐτὸ μὲ πίστη· Σταυρὲ πανσεβάσμιε πού παίρνοντας τὸν καρπὸ σου, βρῆκαμε τὴν ἀφθαρσία ξαναπαίρνοντας μὲ βεβαιότητα τὸν προηγούμενον παράδεισον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Χριστὲ Θεέ μας, Ἐσὺ πού καταδέχθηκες τὴ θελημα-

σταύρωσιν, εἰς κοινήν ἐξανάστασιν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καὶ τῷ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ βαφαῖς ἐρυθραῖς, τοὺς σαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας, ταῖς ἀφεισίμοις ἡμῖν, βασιλικῶς ὑπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σοῦ διάστασιν, ἀλλ' οἰκτείρησον μόνη μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς Παντοδύναμος.

Καὶ νῦν... (Θεοτοκίον. Τοῦ ἤχου).

Εἵσοδος, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἐκτενής... Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. (Ἀναστάσιμα).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ συμμαχήσας Κύριε τῷ πραοτάτῳ Δαυῖδ ὑποτάξαι τὸν ἀλλόφυλον, τῷ πιστῷ ἡμῶν Βασιλεῖ συμπολέμησον, καὶ τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ κατάβαλε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, δεῖξον εὐσπλαγχνε εἰς ἡμᾶς τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου καὶ γνώτωσαν ἀληθῶς ὅτι σὺ εἶ Θεὸς καὶ ἐν σοὶ πεποιθότες νικῶμεν πρεσβευούσης συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτικά.

(Τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου).

τική σταύρωση γιὰ τὴ γενική ἀνάσταση τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, καὶ αἱμάτωσες μὲ τὸ καλάμι (μὲ τὴ γραφίδα) τοῦ Σταυροῦ τὰ δάχτυλά σου, καὶ ἔδειξες φιλανθρωπία, ὑπογράφοντας ὡς Βασιλιάς τὴ συγχώρηση γιὰ μᾶς, μὴν παραβλέψεις ἐμᾶς πού κινδυνεύουμε πάλι νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπο σένα. Ἀλλὰ σπλαχνίσου, μόνη μεγαλόψυχε, τὸ λαό σου πού βρίσκεται σὲ δύσκολες περιστάσεις, καὶ σήκω, πολέμησε αὐτοὺς πού μᾶς πολεμοῦν, ὡς παντοδύναμος.

Καὶ νῦν... (Θεοτοκίον. Τοῦ ἤχου).

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἐκτενής... Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. (Ἀναστάσιμα).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐσύ Κύριε, πού συμμαχήσες μὲ τὸν πραοτάτο Δαυῖδ γιὰ νὰ ὑποτάξει τοὺς ἀλλοφύλους, πολέμησε μαζί μὲ τὸν πιστό μας βασιλιά, καὶ μὲ τὸ ὄπλο τοῦ Σταυροῦ κατανίκησε τοὺς ἐχθροὺς μας. Δεῖξε, Εὐσπλαχνε, σ' ἐμᾶς τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου, καὶ ἄς γνωρίσουν ἀληθινά, ὅτι Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός, καὶ ὅτι ἔχοντας πεποίθησιν σ' ἐσένα νικοῦμε, ἐπειδὴ πρεσβεύει πάντοτε ἡ ἀμόλυπτη Μητέρα σου, νὰ δωρηθεῖ σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16)

Ἀπολυτικά.

(Τὸ Ἀναστάσιμο τοῦ ἤχου).

<p>Δόξα ...</p> <p>Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἔαρκουτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης· ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῶ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυῖδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῶ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῶ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῶ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.</p> <p>Ἀπόλυσις: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ Γ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ) ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. 17-31). Καθίσματα. (Τὰ Ἀναστάσιμα). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἐν Παραδείσῳ μὲν τὸ πρῖν, ξύλῳ ἐγύμνωσεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρός, εἰσφέρων νέκρωσιν, τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα, ἄνθρωποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ Κόσμος</p>		<p>Δόξα...</p> <p>Σῶσε, Κύριε, τὸ λαό σου καὶ εὐλόγησε ἐμᾶς, πού εἴμαστε κληρονομία σου, δωρίζοντας νίκες στοὺς βασιλεῖς μας κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ προστατεύοντας μέ τὸ Σταυρό σου τὸ δικό σου πολίτευμα (τὸν τρόπο ζωῆς).</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.</p> <p>Μόλις ὁ Γαβριὴλ σοῦ ἀνήγγειλε τὸ χαῖρε, Παρθένε, μαζί μέ τῇ φωνῇ ἔπαιρνε σάρκα ὁ Κύριος τῶν ὄλων, μέσα σ' ἐσένα τὴν ἀγία κιβωτό, ὅπως εἶπε ὁ δίκαιος Δαυῖδ. Ἀναδείχθηκες πιο πλατιά ἀπό τοὺς οὐρανοὺς κρατώντας στά σπλάχνα σου τὸν Δημιουργό σου. Δόξα σ' Αὐτόν πού κατοίκησε μέσα σου. Δόξα σ' Αὐτόν πού προῆλθε ἀπό σένα. Δόξα σ' Αὐτόν πού μᾶς ἐλευθέρωσε, μέ τῇ γέννησή του ἀπό σένα.</p> <p>Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ Γ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ) ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τὰ Ἀναστάσιμα). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Στόν παράδεισο παλαιά μέ ξύλο μέ γύμνωσε (ὁ διάβολος), γιατί μέ τῇ γεύση ἐκείνου ὁ ἐχθρός εἰσάγει τὴ νέκρωση· Τοῦ Σταυροῦ ὅμως τὸ ξύλο, καρφώθηκε ἐπάνω στὴ γῆ φέροντας στοὺς ἄνθρώπους τὸ ἔνδυμα</p>
---	--	--

ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς, ὃν ὀρῶντες
προσκυνούμενον, Θεῶ ἐν πίστει λαοὶ συμφώνως
ἀνακράξωμεν, πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ.

Εὐλογητάρια.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32).

Ἀναβαθμοί. Προκείμενον. (Τοῦ ἤχου).

Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον. (Οκτώηχος. Σελ. 190-202).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριον. (Σελ. 3-4).

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ἰδιή Α'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Πανηγύρεως ἡμέρα, τῇ Ἐγέρσει Χριστοῦ
θάνατος φρουδὸς ὤφθη, ζωῆς ἀνέτειλεν αὐγή, ὁ
Ἀδὰμ ἐξαναστὰς χορεύει χαρᾶ· διὸ ἀλαλάξωμεν
ἐπινίκιον ἄδοντες.

Προσκυνησεως ἡμέρα τοῦ τιμίου Σταυροῦ
δεῦτε πρὸς τοῦτον πάντες· τῆς γὰρ Ἐγέρσεως
Χριστοῦ, τὰς αὐγὰς φωτοβολῶν, προτίθεται νῦν·
Αὐτὸν ἀσπασώμεθα ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.

τῆς ζωῆς, καὶ ὅλος ὁ κόσμος γέμισε ἀπὸ κάθε χαρᾶ· Αὐ-
τόν (τόν Σταυρό) βλέποντάς τον νά ὑψώνεται, λαοί, ἅς
κραυγᾶσουμε ὅλοι μαζί στὸν Θεό με πίστη· Ὁ ναὸς του
εἶναι γεμάτος ἀπὸ δόξα.

Εὐλογητάρια.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 31-32).

Ἀναβαθμοί. Προκείμενο. (Τοῦ ἤχου).

Τάξη τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο. (Οκτώηχος. Σελίδα 190-202).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριον. (Σελ. 3-4).

«Σῶσον ὁ Θεός. . . ».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ἰδιή Α'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου).

Εἶναι ἡμέρα πανηγύρεως, με τὴν Ἀνάσταση τοῦ
Χριστοῦ ὁ θάνατος ἔγινε ἄφαντος, ἀνέτειλε ἡ αὐγή τῆς
ζωῆς· Ὁ Ἀδὰμ ἀναστημένος χορεύει με χαρᾶ· γι' αὐτό ἅς
ἀλαλάξουμε ψάλλοντας ἐπινίκιο ὕμνο.

Εἶναι ἡμέρα τῆς προσκυνησεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ,
ἐλᾶτε ὅλοι σ' αὐτόν· Γιατί προβάλλει τώρα φωτοβολών-
τας τὴν αὐγή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Αὐτόν ἅς
ἀσπασθοῦμε ἀγαλλόμενοι ψυχικά.

<p>Ἐπιφάνηθι ὁ μέγας, τοῦ Κυρίου Σταυρός, δειξόν μοι ὄψιν θείαν, τῆς ὠραιότητός σου νῦν ἄξιον προσκυνητὴν, αἰνέσεώς σου· καὶ γὰρ ὡς ἐμφύχῳ σοι, καὶ φωνῶ, καὶ προσπτύσσομαι.</p> <p>Αἰνεσάτωσαν συμφώνως, οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι πρόκειται πᾶσιν, ὁ παμμακάριστος Σταυρός, ὧ παγεῖς σωματικῶς, ἐτύθη Χριστός· Αὐτὸν ἀσπασώμεθα, ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τριάς τοῖς χαρακτῆρσιν, ὦ Μονὰς τῆ μορφῆ, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ἡ ὁμοδύναμος Ἐνὰς ἐν βουλή καὶ θελήσει, καὶ κράτους ἀρχή, τὸν Κόσμον σου φύλαττε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Πεῖραν ὅλως ἡ Παρθένος, μὴ εἰδυῖα ἀνδρός, ἄσπορον τίκτεις βρέφος, ἄχραντον φέρεις τοκετόν, τὸν τῶν ὅλων ποιητὴν, Χριστὸν τὸν Θεόν· Αὐτὸν ἐκδυσώπησον εἰρηνεῦσαι τὰ σύμπαντα.</p> <p>Ωιδὴ Γ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Δεῦτε ἄσμμα ἄσωμεν καινόν, τὴν κατάλυσιν Ἄιδου πανηγυρίζοντες· ἐκ γὰρ τοῦ τάφου Χριστός, ἀνέστη τὸν θάνατον ἐλών, καὶ σώσας τὰ σύμπαντα.</p> <p>Δεῦτε ἀρυσώμεθα πιστοὶ οὐκ ἐκ κρήνης βρουούσης ὕδωρ φθειρόμενον, ἀλλὰ πηγὴν φωτισμοῦ, Σταυροῦ προσκυνήσει τοῦ Χριστοῦ, ἐν</p>		<p>Ἐμφανίσου σ' ἐμένα, μέγαλε Σταυρέ τοῦ Κυρίου, δεῖξε μου τώρα τὴ θεϊκὴ ὄψη τῆς ὠραιότητάς σου, γιὰ νὰ γίνω ἄξιος προσκυνητῆς σου, γιατί σάν ἔμψυχο σέ προσφωνῶ καὶ σέ ἀγκαλιάζω.</p> <p>Ἄς ὕμνοῦν ὁμόφωνα ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, γιατί βρί- σκεται μπροστά σέ ὅλους ὁ παμμακάριστος Σταυρός, στόν ὁποῖο, ἀφοῦ καρφώθηκε σωματικά, θυσιάσθηκε ὁ Χριστός. Αὐτόν ἄς ἀσπασθοῦμε ἀγαλλόμενοι ψυχικά.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τριάδα στά πρόσωπα, Μονάδα στή φύση, Πατέρα, Υἱέ καὶ Πνεῦμα, ἡ ἐνότητα μέ τὴν ἴδια δύναμη στήν ἀπόφαση καὶ στή θέληση καὶ στήν ἀρχή τῆς ἐξουσίας, φύλαγε τόν κόσμο σου δίνοντας ὡς βραβεῖο τὴν εἰρήνη.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.</p> <p>Χωρὶς νὰ ἔχεις καθόλου πείρα ἀνδρός, ἐσύ ἡ Παρ- θένος, γεννᾷς βρέφος χωρὶς ἀνδρα, φέρνεις ἀμόλυντο τέκνο, τὸν Ποιητὴ τῶν ὅλων, τὸν Χριστό τὸν Θεόν. Αὐ- τόν παρακάλεσε νὰ εἰρηνεύσει τὰ σύμπαντα.</p> <p>Ωιδὴ Γ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἐλάτε νὰ ψάλουμε ὕμνο καινούριο πανηγυρίζοντας τὴν κατάλυση τοῦ ἄδη· γιατί ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἀπὸ τόν τάφο ἀφαιρώντας τὸν θάνατο καὶ σώζοντας τὰ σύμ- παντα.</p> <p>Ἐλάτε, πιστοί, ἄς προμηθευθοῦμε ὄχι νερό πού φθίρειται ἀπὸ βρύση πού τρέχει, ἀλλὰ ἀλλὰ πηγὴ φωτισμοῦ μέ τὴν προσκύνηση τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ·</p>
--	--	---

ὧ καὶ καυχώμεθα.

Πάλαι ὄν ἐτύπου Μωυσῆς ταῖς παλάμαις
Σταυρόν σου νῦν προσπτυσσόμενοι, τὸν νοητὸν
Ἀμαλήκ τροπούμεθα Δέσποτα Χριστέ, δι' οὗ καὶ
σεσώσμεθα.

Ὅμμασι καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς, ἀνακρούοντες
μέλος ἀγαλλιάσεως τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρὸν
χαρᾶ προσκυνήσωμεν πιστοί, κροτοῦντες ἐν
ᾄσμασι.

Δόξα...

Ἐνα ὑποστάσει τρισὶ Θεὸν ἀναρχον σέβω
μὴ διαιρούμενον τῇ τῆς οὐσίας μορφῇ, Πατέρα,
Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ζῶν, ἐν οἷς βεβαπτίσμεθα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐν βάτῳ Μωσῆς σου τυπικῶς τὸ μυστήριον
πάλαι, Σεμνή, ἐώρακεν· ὡς γὰρ ἐκείνην ἡ φλόξ,
τὸ πῦρ τῆς Θεότητος τὴν σὴν, νηδὺν οὐ
κατέφλεξεν.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ
γίνονται ἰάματα τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις· δι'
αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν, Ἐλέησον ἡμᾶς.

. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ
προσκυβεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Σήμερον τὸ Προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον·

Γιὰ τὸν ὅποιο καὶ καυχώμαστε.

Ἀγκαλιάζοντας τώρα τὸ Σταυρό σου, τὸν ὅποιο πα-
λαιά προτύπωνε ὁ Μωυσῆς μὲ τίς παλάμες του, τρέ-
πουμε σὲ φυγὴ τὸν πνευματικὸ Ἀμαλήκ, τὸν διάβολο,
Δέσποτα Χριστέ, μὲ τὸν ὅποιο Σταυρό ἔχουμε σωθεῖ.

Μὲ μάτια καὶ χεῖλη ἀγνά ἐκτελώντας μελωδία
ἀγαλλιάσεως, ἄς προσκυνήσουμε, πιστοί, μὲ χαρὰ τὸν
Σταυρό τοῦ Κυρίου χειροκροτώντας μὲ ᾄσματα.

Δόξα...

Ἐνα Θεὸν ἀναρχο σὲ τρία πρόσωπα λατρεύω, πού
δὲν διαιρεῖται στή μορφῇ τῆς οὐσίας, Πατέρα Υἱὸν καὶ
Πνεῦμα ζωοποιό, στό ὄνομα τῶν ὁποίων ἔχουμε
βαπτισθεῖ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ Μωυσῆς στή βάτο παλαιά εἶδε συμβολικά τὸ μυ-
στήριό σου, Σεμνή· Γιατί, ὅπως ἐκείνη ἡ φλόγα, ἡ φωτιά
τῆς Θεότητος δὲν ἔκαψε τὴ δική σου κοιλιά.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, εἶναι ἁγιασμένος· γιατί μὲ
αὐτὸν γίνονται θεραπείες σ' αὐτούς πού εἶναι ἀσθενεῖς
μέσα σὲ ἁμαρτίες· Δι' αὐτοῦ προσπέφτουμε μπροστά σου·
Ἐλέησέ μας.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο, τὸν Θεὸ μας, καὶ
προσκυβεῖτε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Σήμερα ἐκπληρώθηκε ὁ προφητικὸς λόγος· γιατί νά,

ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστὲ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄιδης ἀπέλυσε τρόμῳ. Ἐδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε καὶ δοξολογοῦμέν σε Υἱὲ Θεοῦ, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου τὸν ἔκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ωιδὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἴδοὺ ἀνέστη ὁ Χριστός, ταῖς Μυροφόροις Γυναιξίν, Ἄγγελος φησὶ μὴ θρηνεῖτε πορευθεῖσαι εἶπατε, τοῖς Αποστόλοις· Χαίρετε, σήμερον σωτηρία τῷ Κόσμῳ, ἡ τυραννὶς τοῦ ἐχθροῦ, θανάτῳ λέλυται.

Τοῦ ζωηφόρου σου Σταυροῦ, τὴν προσκυνήσιμον χαρὰν σήμερον Χριστὲ ὑπαντῶντες προπομπὴν ποιούμεθα τοῦ παναγίου Πάθους σου, εἰς σωτηρίαν τοῦ Κόσμου, ἐναπειργάσω Σωτήρ, ὡς παντοδύναμος.

προσκυνοῦμε στὸν τόπο πού στάθηκαν τὰ πόδια σου, Κύριε· Καὶ ἀφοῦ γευθήκαμε τὸ ξύλο τῆς σωτηρίας, ἐπιτύχαμε τὴ σωτηρία ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Μόλις καρφώθηκε τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια τοῦ θανάτου σαλεύθηκαν, Κύριε· Διότι Αὐτόν πού κατάπιε μέ πόθο ὁ ἄδης τὸν ἄφησε μέ τρόμο. Ἐδειξες σ' ἐμᾶς τὴ σωτηρία σου, Ἄγιε, καὶ σέ δοξολογοῦμε, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησέ μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, ὁ ὁποῖος θέλοντας καρφώθηκε στὸν Σταυρό, καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς ὁ Χριστός ὁ Θεός μας, γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Ωιδὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Νά, ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, λέγει ὁ Ἄγγελος στίς Μυροφόρες Γυναῖκες, πηγαίνετε καὶ πεῖτε στοὺς Αποστόλους· Χαίρετε· σήμερον ἔγινε σωτηρία στὸν κόσμος, ἡ τυραννία τοῦ ἐχθροῦ καταλύθηκε μέ θάνατο.

Σήμερα, Χριστέ, ὑποδεχόμενοι τὴ χαρὰ τῆς προσκυνήσεως τοῦ Σταυροῦ σου τὴν κάνουμε προπομπὴ τοῦ παναγίου Πάθους σου, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου πού ἔκανες, Σωτήρα, ὡς παντοδύναμος.

Σήμερον γίνεται χαρά, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὅτι τοῦ Σταυροῦ τὸ σημεῖον, Κόσμῳ ἐμφανίζεται, Σταυρὸς ὁ τρισμακάριστος· οὗτος γὰρ προτεθεὶς ἀναβλύζει, τοῖς προσκυνουῖσιν αὐτόν, χάριν ἀένναον.

Τί σοι προσάξωμεν Χριστέ; ὅτι τὸν τίμιον Σταυρὸν δέδωκας ἡμῖν προσκυνῆσαι, ἐν ᾧ τὸ πανάγιον κατεκενώθη Αἷμά σου· ᾧ καὶ ἡ Σάρξ σου ἤλοις ἐπάγη, ὃν ἀσπαζόμενοι νῦν, εὐχαριστοῦμέν σοι.

Δόξα...

Μιᾶς Θεότητος ὑμνῷ τρεῖς ὑποστάσεις ἀμερῶς φύσεως ἀπλῆς δογματίζων, τὸν Πατέρα ἄναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, σύνθρονον Κυριότητα μίαν, ὁμοβασίλειον ἐν κράτος ἀΐδιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μόνη ἐφάνης γυναικῶν, χρῆμα πανθαύμαστον Ἀγνή, πρᾶγμα φοβερόν· τὴν γὰρ φύσιν, σὺ ἐκαινοτόμησας ἄνευ σπορᾶς κυήσασα, μείνασα πάλιν ὡς πρὶν Παρθένος· ὁ γεννηθεὶς γὰρ ἐκ σοῦ Θεός ἐστιν ἀληθής.

Ἰδιὴ Ε'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἀνέτειλας ἀπὸ τοῦ τάφου ἄδυτον φάος τῷ Κόσμῳ ἀστράπτων τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκμειώσας Κύριε, θανάτου τὴν κατήφειαν, ἐκ τῶν περάτων ὡς εὐσπλαχνος.

Προσέλθωμεν κεκαθαρμένοι τῇ ἐγκρατεία

Σήμερα γίνεται χαρά στὸν Οὐρανὸ καὶ ἐπάνω στὴ γῆ, γιατί ἐμφανίζεται στὸν κόσμον τὸ σημεῖο τοῦ Χριστοῦ ὁ τρισμακάριστος Σταυρὸς· Διότι αὐτός, ἀφοῦ ἔχει ἐκτεθεῖ σὲ προσκύνημα, ἀναβλύζει στοὺς πιστοὺς χάρη ἀδιάκοπη.

Τί νὰ σοῦ προσφέρουμε, Χριστέ, γιατί μᾶς ἔδωσες νὰ προσκυνήσουμε τὸν Τίμιον Σταυρὸ, ἐπάνω στὸν ὁποῖο χύθηκε τὸ πανάγιο Αἷμα σου, στὸν ὁποῖο καὶ τὸ σῶμα σου καρφώθηκε μὲ καρφιά· Αὐτόν ἀσπαζόμενοι σὲ εὐχαριστοῦμε.

Δόξα...

Ὑμνῷ Μιᾶς Θεότητος τρία πρόσωπα ἀδιαίρετα δογματίζοντας μιά φύση ἀπλή, τὸν Πατέρα χωρὶς ἀρχή, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὲ ἓνα θρόνο, μιά κυριαρχία, μὲ μιά Βασιλεία, μιά δύναμη αἰώνια.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μόνη ἀπὸ τῶν γυναικῶν φάνηκες, Ἀγνή, πρᾶγμα πανθαύμαστο, πρᾶγμα φοβερό· Γιατί ἐσύ μετέβαλες τὴ φύση, γιατί γέννησες χωρὶς ἄνδρα καὶ ἔμεινες πάλι ὅπως πρὶν Παρθένος· Γιατί αὐτός πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα εἶναι ἀληθινὸς Θεός.

Ἰδιὴ Ε'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἀνέτειλες ἀπὸ τὸν τάφο ἀστράφτοντας σάν ἀβασίλευτο φῶς στὸν κόσμον τὴν ἀφθαρσία, μειώνοντας, Κύριε, τὴ σκυθρωπότητα τοῦ θανάτου ἀπὸ τὰ πέ-
ρατα τῆς γῆς, ὡς εὐσπλαχνος.

Ἄς πλησιάσουμε θερμὰ καθαρισμένοι μὲ τὴν

θερμῶς, προσπτυσσόμενοι ἐν αἰνέσει, Ξύλον τὸ πανάγιον ἐν ᾧ Χριστὸς σταυρούμενος ἔσωσε Κόσμον ὡς εὐσπλαχνος.

Χορεύουσιν ἐν εὐφροσύνῃ Ἀγγέλων τάξεις σήμερον Σταυροῦ σου τῇ προσκυνήσει· ἐν αὐτῷ γὰρ τέθραυκας, τὰς τῶν δαιμόνων φάλαγγας, σώσας Χριστὲ τὸ ἀνθρώπινον.

Παράδεισος ἄλλος ἐγνώσθη, ἡ Ἐκκλησία ὡς πρὶν, ξύλον ἔχουσα ζωηφόρον, τὸν Σταυρόν σου Κύριε, ἐξ οὗ διὰ προσψύσεως, ἀθανασίας μετέχομεν.

Δόξα...

Συνάναρχα τρία δοξάζω μιᾶς οὐσίας Θεὸν τὸν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα φῶς ἐν τριλαμπέστατον, ὁμοκρατὲς βασιλείον, ἐν ἀσυγχύτῳ ταυτότητι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐκύησας φύσεως νόμῳ, ἀλλ' ὑπὲρ νόμον· σοῦ γὰρ μόνης ἄσπορος ἢ λοχεία φρικτὸς καὶ νοούμενος, ὁ τρόπος καὶ λεγόμενος, τοῦ τοκετοῦ σου Πανάμωμε.

Ἰδιὴ ΣΤ'. (Ἀναστάσιμος.

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἀνέστης τὸν θάνατον θραύσας Χριστέ, ὥσπερ μέγας Βασιλεύς, ἐκ τῶν τοῦ Αἴδου ταμείων, ἀνακαλέσας ἡμᾶς, εἰς ἀπόλαυσιν Βασιλείας οὐρανῶν, εἰς γῆν ἀθανασίας.

Κροτοῦντες ἐν ἄσμασι θείοις πιστοί,

ἐγκράτεια ἀγκαλιάζοντας μέ ὕμνους τὸ πανάγιον Ξύλο, στό ὁποῖο σταυρώθηκε ὁ Χριστός, καὶ ἔσωσε τὸν κόσμον, ὡς εὐσπλαχνος.

Πανηγυρίζουν μέ εὐφροσύνῃ σήμερα τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων κατὰ τὴν προσκύνηση τοῦ Σταυροῦ σου· γιατί μέ αὐτόν συνέτριψες τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων σώζοντας, Χριστέ, τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ὡς ἄλλος Παράδεισος ἐγινε ἡ Ἐκκλησία, ὅπως πρὶν, ἔχοντας τὸ ξύλο πού δίνει ζωή, τὸν Σταυρό σου, Κύριε· Ἀπό τὸν ὁποῖο μέ τὸ ἄγγιγμα συμμετέχομε στὴν ἀθανασία.

Δόξα...

Τρία πρόσωπα δοξάζω, πού μαζί δέν ἔχουν ἀρχή, Θεὸ μιᾶς οὐσίας, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ἓνα φῶς μέ τρεῖς λάμπεις, Βασιλεῖο μέ τὴν ἴδια ἐξουσία, μέ ταύτιση χωρὶς σύγχυση.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Γέννησες κατὰ τὸν φυσικό νόμο, ἀλλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ νόμο· Γιατί μόνο ἡ δική σου Μητρότητα ὑπῆρξε ἄσπορη (χωρὶς ἄνδρα)· Φρικτὸς ὁ τρόπος τῆς γεννήσεώς σου καὶ στό νοῦ καὶ στὰ λόγια, Παναμόλυνη.

Ἰδιὴ ΣΤ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἀναστήθηκες, Χριστέ, ὡς μέγας Βασιλιάς, ἀφοῦ συνέτριψες τὸν θάνατο, ἀνακαλώντας μας ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τοῦ ἄδη σὲ ἀπόλαυση τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, στὴ γῆ τῆς ἀθανασίας.

Χειροκροτῶνας μέ ἄσματα θεϊκά, πιστοί, ἄς

ἀλαλάξωμεν Θεῷ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου
κατασπαζόμενοι· ἀγιότητος ἀναβλύζει γὰρ
πηγὴν, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ.

Πληροῦται ἡ ἄσματογράφος φωνή·
προσκυνοῦμεν γὰρ ἰδοὺ τῶν ἀχράντων ποδῶν
σου, τὸ ὑποπόδιον Παντοδύναμε, τὸν Σταυρὸν
σου τὸν σεπτόν, τὸ τριπόθητον ξύλον.

Ὁ εἶδε ξύλον τῷ σῶ ἄρτω βληθὲν, Προφητῶν
ὁ θρηνητῆς, τὸν Σταυρὸν σου οἰκτίριμον,
κατασπαζόμενοι, ἀνυμνοῦμέν σου τὰ δεσμὰ καὶ
τὴν ταφήν, λόγχην τε καὶ τοὺς ἥλους.

Ἐπ' ὤμων ὄν περ κατεδέξω Χριστέ, φέρειν
ἅγιον Σταυρὸν, καὶ ἐν τούτῳ ἀρθῆναι, καὶ
σταυρωθῆναι σαρκὶ προσπτυσσόμενοι,
κομιζόμεθα ἰσχὺν κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων.

Δόξα...

Μονάδα τρισὶ χαρακτῆρσιν ὑμνῶ, καὶ Τριάδα
ἐν μιᾷ, φύσει προσκυνουμένην, Θεὸν τὰ τρία
ὁμοῦ, φῶς τρισήλιον τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θαυμάτων τὸ μέγιστον θαῦμα ἐν σοὶ ὤφθη,
ἄσπιλε Ἀμνάς· τὸν γὰρ αἴροντα Κόσμου τὴν
ἁμαρτίαν, Ἀμνὸν ἀπεκύησας, ὃν δυσώπει
ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

ἀπευθυνθοῦμε στὸν Θεὸ μέ ἀλαλαγμούς ἀσπαζόμενοι
(φιλώντας) τὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου· διότι ἀναβλύζει πηγὴ
ἀγιότητος σὲ ὅλους μέσα στὸν κόσμο.

Ἐκπληρώνεται ἡ φωνὴ πού ἔγραψε τὰ ἄσματα· για-
τί νά, προσκυνοῦμε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν σου,
Παντοδύναμε, τὸν σεβάσμιο Σταυρὸ σου, τὸ πολυπόθη-
το ξύλο.

Τὸ ξύλο πού ἔβαλαν μέσα στό ψωμί σου, τὸ ὁποῖο
εἶδε ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς Προφῆτες πού θρηνοῦσε, δηλαδὴ
τὸ Σταυρὸ σου, Εὐσπλαχνε, καταφιλώντας τον
ἀνυμνοῦμε τὰ δεσμὰ καὶ τὴν ταφή σου καὶ τὴ λόγχη καὶ
τὰ καρφιά.

Ἀγκαλιάζοντας τὸν ἅγιο Σταυρὸ σου, τὸν ὁποῖο κα-
ταδέχθηκες νά σηκώσεις στοὺς ὤμους σου καὶ σ' αὐτόν
νά ὑψωθείς καὶ νά σταυρωθεῖς σωματικά, παίρνουμε
δύναμη ἐναντίον τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν.

Δόξα...

Ὑμνῶ Μονάδα μέ τρία Πρόσωπα, καὶ Τριάδα πού
προσκυνεῖται μέ μιὰ Φύση, πού τὰ τρία μαζί εἶναι ἓνας
Θεός, ὡς φῶς τρίφεγγο, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ
ἅγιο Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα ἀπὸ τὰ θαύματα σ' ἐσένα
ἐμφανίσθηκε, ἀκηλίδωτη Ἀμνάδα (προβατίνα)· γιατί
γέννησες τὸν Ἀμνὸ (τὸ ἀρνί) πού σηκώνει τὴν ἁμαρτία
τοῦ κόσμου· Αὐτόν ἰκέτευε ἐπίμονα γι' αὐτοὺς πού σὲ
ὑμνοῦν.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

<p>Κοντάκιον. Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Ἄιδου τὸ νῆκος ἐλήλαται, ἐπέστης δὲ Σωτῆρ μου βοῶν τοῖς ἐν Ἄιδῃ· Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.</p> <p>Ὁ Οἶκος. Τρεῖς σταυροὺς ἐπήξατο ἐν Γολγοθᾶ ὁ Πιλᾶτος, δύο τοῖς ληστεύσασιν, καὶ ἓνα τοῦ Ζωοδότου, ὃν εἶδεν ὁ Ἄιδης, καὶ εἶπε τοῖς κάτω Ὡ λειτουργοί μου καὶ δυνάμεις μου, τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου; ξυλίνῃ με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω καὶ διαρρήσομαι, τὰ ἔνδον μου πονῶ, τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ, τὰ αἰσθητήριά μου μαιμάσσει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἀναγκάζομαι ἐξερεῦξασθαι τὸν Ἀδάμ καὶ τοὺς ἐξ Ἀδάμ, ξύλω δοθέντας μοι· ξύλον γὰρ τούτους εἰσάγει πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.</p> <p>Συναξάριον). (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ τῶν Νηστειῶν, τὴν Προσκύνησιν ἐορτάζομεν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Στίχοι. Τὸν Σταυρὸν γῆ σύμπασα προσκυνησάτω,</p>		<p>Κοντάκιο. Δέν φυλάγει πλέον ἢ φλογίνη ρομφαία (τό πύρινο σπαθί) τὴν πύλην τοῦ παραδείσου, γιατί ἦλθε σ' αὐτὴν γιὰ νά τὴν ἐξουδετερώσει (νά τὴν ἀπομακρύνει) τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ· τὸ κεντρί τοῦ θανάτου καὶ ἡ νίκη (ἡ δύναμη) τοῦ ἄδη ἀπομακρύνθηκε, καὶ παρουσιάσθηκες, Σωτῆρα μου στοὺς εὐρισκομένους στό ἄδη φωνάζοντας· Μπῆτε πάλιν στόν παράδεισο.</p> <p>Οἶκος. Τρεῖς σταυροὺς ἐμπηξε στό Γολγοθᾶ ὁ Πιλᾶτος, δύο γιὰ τοὺς ληστές καὶ ἓνα γιὰ τὸν Ζωοδότη, τὸν ὁποῖο εἶδε ὁ ἄδης καὶ εἶπε σ' αὐτοὺς πού ἦταν κάτω· Ὡ ὑπηρέτες καὶ δυνάμεις μου, ποιός εἶναι Αὐτός πού ἐμπηξε καρφί στήν καρδιά μου; Μέ κέντησε ξαφνικά μέ ξυλινὴ λόγχη καὶ σχίζομαι· Πονῶ, στό ἐσωτερικό μου, στήν κοιλιά μου ὑποφέρω, καὶ σέ ὅλες τίς αἰσθήσεις μου· Εἶναι σέ ταραχή τὸ πνεῦμα μου καὶ ἀναγκάζομαι νά βγάλω (νά ξεράσω) τὸν Ἀδάμ καὶ τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, οἱ ὁποῖοι μοῦ παραδόθηκαν μέ ξύλο (τὸν ἀπαγορευμένο καρπό)· Δυστυχῶς γιὰ μένα ξύλο (ὁ Σταυρός) τοὺς εἰσάγει πάλιν στόν παράδεισο.</p> <p>Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα, τρίτῃ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν ἐορτάζουμε τὴν προσκύνηση τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Στίχ. Ὁλόκληρη ἡ γῆ ἄς προσκυνήσει τὸ Σταυρό,</p>
--	--	--

<p>Δι' οὗ περ ἔγνωκε σέ προσκυνεῖν, Λόγε.</p> <p>Τῇ αὐτοῦ δυνάμει, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τῶν τοῦ πονηροῦ διαφύλαξον ἐπηρειῶν, καὶ τὰ θεῖά σου Πάθη, καὶ τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν προσκυνῆσαι ἀξίωσον, τὸ τεσσαρακονθήμερον εὐμαρῶς διανύσαντας στάδιον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.</p> <p>Καταβασίαι.</p> <p>«Ὁ θεϊότατος προετύπωσε πάλαι Μωσῆς, ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, διαβιβάσας Ἰσραήλ, τῷ Σταυρῷ σου τὴν ὑγρὰν, τῇ ῥάβδῳ τεμών, ὠδὴν σοι ἐξόδιον, ἀναμέλων, Χριστέ ὁ Θεός».</p> <p>«Στερέωσον Δέσποτα Χριστέ, τῷ Σταυρῷ σου ἐν πέτρᾳ με τῇ τῆς πίστεως μὴ σαλευθῆναι τὸν νοῦν, ἐχθροῦ προσβολαῖς τοῦ δυσμενοῦς· ὁ μόνος γὰρ εἶ ἅγιος».</p> <p>«Ἐπὶ Σταυροῦ σε Δυνατὲ φωστήρ ὁ μέγας κατιδὼν τρόμῳ ἐπαρθεὶς τὰς ἀκτῖνας συνέστειλεν ἔκρυσσε, πᾶσα δὲ Κτίσις ὑμνησεν, ἐν φόβῳ τὴν σὴν μακροθυμίαν· καὶ γὰρ ἐπλήσθη ἡ γῆ, τῆς σῆς αἰνέσεως».</p> <p>«Ὁρθοῖζοντες σέ ἀνυμνοῦμεν, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου εἰρήνην, εὐράμενοι τῷ Σταυρῷ σου, δι' οὗ ἀνεκαίνισας, τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον, φῶς πρὸς ἀνέσπερον ἄγων ἡμᾶς».</p> <p>«Τὸν τύπον τοῦ θείου Σταυροῦ Ἰωνᾶς ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους, τεταμέναις παλάμαις,</p>		<p>Μέσω τοῦ ὁποῦ ἔμαθε νὰ σέ προσκυνεῖ, Λόγε τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Μέ τῇ δύναμει αὐτοῦ (τοῦ Σταυροῦ), Χριστέ Θεέ μας, διαφύλαξε κι ἐμᾶς ἀπὸ τίς ἐπιρροές τοῦ πονηροῦ, καὶ ἀξίωσέ μας νὰ προσκυνήσουμε τὰ θεϊκά σου Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασι πού φέρνει τὴ ζωὴ, ἀφοῦ διανύσουμε εὐκόλα τὸ διάστημα τῶν σαράντα ἡμερῶν, καὶ ἐλέησέ μας, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.</p> <p>Καταβασίαι.</p> <p>Ὁ ἱερώτατος Μωσῆς παλαιὰ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα διαπερνώντας τοὺς Ἰσραηλῆτες, προετύπωσε τὸ Σταυρό σου κόβοντας τὴ θάλασσα μέ τὸ ραβδί του, ψάλλοντας σ' ἐσένα τὸ ἄσμα τῆς ἐξόδου, Χριστέ Θεέ μας.</p> <p>Στερέωσέ με, Κύριε Χριστέ, μέ τὸν Σταυρό σου στὴν πέτρα τῆς πίστεως, γιὰ νὰ μὴ σαλευθεῖ ὁ νοῦς μου ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ πού μέ μισεῖ· γιατί εἶσαι ὁ μόνος ἅγιος.</p> <p>Ὅταν σέ εἶδε, Δυνατέ, ἐπάνω στὸν Σταυρό ὁ μέγας φωστήρας (ὁ ἥλιος), ἀφοῦ ὑψώθηκε, μέ τρόμο μάζεψε τίς ἀκτῖνες του, τίς ἔκρυσσε· Καὶ ὅλη ἡ κτίσις ὑμνησε μέ φόβο τὴ μεγαλοψυχία σου· Καὶ ἀληθινὰ ἡ γῆ γέμισε ἀπὸ τὴ δική σου ἐξύμνηση.</p> <p>Ἀπὸ τὰ χαράματα σέ ἀνυμνοῦμε, Σωτήρα τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ βρήκαμε εἰρήνη μέ τὸν Σταυρό σου, μέ τὸν ὁποῖο ἀνεκαίνισες τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινο ὁδηγώντας μας πρὸς τὸ ἀβασίλευτο (τὸ αἰώνιο) φῶς.</p> <p>Ὁ Ἰωνᾶς στὴν κοιλία τοῦ κήτους μέ τεντωμένες τίς παλάμες προδιατύπωσε τὸν τύπο τοῦ θεϊκοῦ Σταυροῦ,</p>
---	--	--

προδιεχάραξε και άνέθορε σεσωσμένος του θηρός τῆ δυνάμει σου Λόγε».

«Φλογώσεως ό Παϊδας ρυσάμενος σάρκα προσλαβόμενος, ἦλθεν ἐπὶ γῆς και Σταυρωῶ προσηλωθείς, σωτηριάν ἡμῖν ἔδωρήσατο, ό μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων Θεός, και ὑπερένδοξος».

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν και προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

«Χεῖρας ἐν τῷ λάκκῳ βληθείς τῶν λεόντων ποτέ, ό μέγας ἐν Προφήταις, σταυροειδῶς ἐκπετάσας, Δανιήλ ἀβλαβῆς ἐκ τῆς τούτων καταβρώσεως σέσωσται, εὐλογῶν Χριστόν τόν Θεόν εἰς τούς αἰῶνας».

«Ὡ Μητερ Παρθένε, και Θεοτόκε ἀψευδῆς, ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν ἐν Σταυρωῶ ὑψωθέντα σαρκί, σέ οἱ πιστοί, ἅπαντες ἀξίως, σὺν τούτῳ νῦν μεγαλύνομεν».

Ωιδῆ Ζ'. (Αναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Του Τριωδίου.

Ανέστης ἐκ του τάφου τριήμερος, ὡς ό ὑπνῶν Κύριε, Αἰδου πυλωρούς, πατάξας θεία δύναμει, και τούς πάλαι ἐγείρας Προπάτορας, ό μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων Θεός, και ὑπερένδοξος.

Τῆ λύρα τῶν ἀσμάτων χορεύοντες, ἀγαλλιασώμεθα, σήμερον λαοὶ τῆ του Σταυροῦ προσκυνήσει, τόν ἐν τούτῳ παγέντα Χριστόν δοξάζοντες, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων

και βγῆκε ὀρμητικά σωσμένος ἀπό τό θηρίο μέ τῆ δύναμή σου, Λόγε του Θεοῦ.

Αὐτός πού γλύτωσε ἀπό τῆ φλόγα τούς νέους, ἀφοῦ πῆρε σάρκα, ἦλθε ἐπάνω στή γῆ, και ἀφοῦ καρφώθηκε σέ Σταυρό, δώρισε σ' ἐμᾶς τῆ σωτηρία, ό μόνος ἄξιος νά δοξολογεῖται Θεός τῶν πατέρων μας και ὑπερένδοξος.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε και προσκυνοῦμε τόν Κύριο.

Ὁ μέγας ἀνάμεσα στους Προφήτες, ό Δανιήλ, ὅταν κάποτε ρίχθηκε στόν λάκκο τῶν λιονταριῶν, ἀφοῦ ἄπλωσε τά χέρια σταυροειδῶς σώθηκε ἀβλαβῆς ἀπό τόν κίνδυνο νά φαγωθεῖ ἀπ' αὐτά δοξολογώντας τόν Χριστό τόν Θεό στους αἰῶνες.

Ὡ Μητέρα Παρθένε και ἀληθινή Θεοτόκε, πού γεννησες χωρίς ἄνδρα τόν Χριστό τόν Θεό μας, ό ὅποιος ὑψώθηκε σωματικά στόν Σταυρό, οἱ πιστοὶ ὅλοι σέ μεγαλύνομε ἐπάξια μαζί μέ Αὐτόν.

Ωιδῆ Ζ'. (Αναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Του Τριωδίου.

Αναστήθηκες ἀπό τόν τάφο τριήμερος, Κύριε, ὅπως αὐτός πού κοιμᾶται, ἀφοῦ χτύπησες μέ θεία δύναμη τούς θυρωρούς του ἄδη, και ἀνέστησες τούς παλαιούς προγόνους μας, Ἐσύ ό μόνος ἄξιος δοξολογίας Θεός τῶν πατέρων και ὑπερένδοξος.

Μέ τῆ λύρα τῶν ἀσμάτων χορεύοντας ἄς χαροῦμε σήμερα, λαοί, κατά τήν προσκύνηση του Σταυροῦ δοξάζοντας τόν Χριστό πού καρφώθηκε ἐπάνω του, δηλαδή ἐσένα τόν μόνο ἄξιο δοξολογίας Θεό τῶν πατέρων και

Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Ὁ δείξας τὸ θνητότητος ὄργανον ζωῆς ἐργαστήριον, Κόσμῳ ἀσπαστόν, τὸν σὸν Σταυρὸν Πανοικτίρμον, τοὺς αὐτὸν προσκυνοῦντας ἀγίασον· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, φώτισον ἀγίασον, μόνε Ἰησοῦ, τοὺς προσκυνοῦντάς σου πιστῶς, τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ θεῖα Παθήματα, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Δόξα...

Μονάδα ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑμνῶ τὴν Θεότητα· φῶς γὰρ ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Υἱός, φῶς τὸ Πνεῦμα τοῦ φωτὸς ἀμεροῦς διαμένοντος ἐνότητι φυσικῇ, καὶ ἀκτίσι τρισὶ προσώπων λάμποντος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ πάντων Προφητῶν πολυώνυμον, σὺ ὑπάρχεις κήρυγμα· πύλη γὰρ Θεοῦ, στάμνος χρυσή γῆ ἀγία ἀνεδείχθης, Παρθένε Θεόνυμφε, κηύσασα ἐν σαρκὶ Ἰησοῦν τὸν Χριστόν, τῶν Πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ωιδὴ Η'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Μύρα ἐν χερσὶ, τί κατέχετε ὅλως; τίνα δὲ ἐκζητεῖτε; νῦν ὁ φανείς Νεανίας ἐν τῷ τάφῳ βοᾷ· Ἐξανέστη ὁ Χριστός, καὶ Θεὸς ἡμῶν, ἀναστήσας φύσιν βροτῶν Αἴδου κευθμώνων.

ὑπερένδοξο.

Ἐσύ πού ἀνέδειξες τὸ ὄργανο τοῦ θανάτου ἐργαστήριον ζωῆς, ἀξιαγάπητο (ἀξιοσέβαστο) στόν κόσμο, δηλαδή τὸ Σταυρὸ σου, Πανεύσπλαχνε, ἀγίασε αὐτούς πού τὸν προσκυνοῦν, ἐσύ ὁ μόνος ἄξιος δοξολογίας Θεός τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ μόνος Ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, φώτισε, ἀγίασε, μόνε Ἰησοῦ, αὐτούς πού μέ πίστη προσκυνοῦν τὸ Σταυρὸ καὶ τὰ θεῖκα Παθήματα, ἐσύ ὁ μόνος ἄξιος δοξολογίας Θεός τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Δόξα...

Ὡς Μονάδα μέ τρία πρόσωπα ὑμνῶ τὴ Θεότητα, γιατί εἶναι Φῶς ὁ Πατήρ, Φῶς ὁ Υἱός, Φῶς τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ὅπου τὸ Φῶς μένει ἀχώριστο μέ τὴ Φυσικὴ Ἐνότητα, ἀλλά λάμπει μέ ἀκτίνες Τριῶν Προσώπων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσύ εἶσαι ὅλων τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα μέ τὰ πολλὰ ὀνόματα, διότι ἀναδείχθηκες πύλη Θεοῦ, στάμνα χρυσή, γῆ ἀγία, Παρθένε Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γιατί γέννησες σωματικά τὸν Ἰησοῦ τὸν Χριστό, τὸν Θεὸ τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξο.

Ωιδὴ Η'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Γιατί κρατεῖτε μύρα στὰ χέρια τέλος πάντων; Καὶ ποιὸν ζητεῖτε; φωνάζει τώρα ὁ Νέος πού ἐμφανίσθηκε στόν τάφο· Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καὶ Θεός μας, ἀφοῦ ἀνέστησε τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς κρυψῶνες

Χαίροις τὸ τρισόλβιον ξύλον καὶ θεῖον,
Σταυρὲ, φῶς τοῖς ἐν σκότει, ὁ τετραπέρατον
Κόσμον, τῇ ἐλλάμψει τῇ σῆ, τῆς Ἐγέρσεως
Χριστοῦ προδεικνύς τὰς αὐγάς, ἀξίωσον πάντας
πιστούς, φθάσαι τὸ Πάσχα.

Ταύτη τῇ ἡμέρᾳ, μυρίζει τὰ μύρα, τῆς θείας
μυροθήκης, τὸ ζωμούριστον ξύλον, ὁ Σταυρὸς τοῦ
Χριστοῦ, ὁσφρανθῶμεν τῆς αὐτοῦ θεοπνεύστου
ὀσμῆς, αὐτὸν προσκυνῶντες, πιστῶς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Δεῦρο Ἐλισσαῖε, Προφῆτα εἶπε ἐμφανῶς· τί τὸ
ξύλον ἐκεῖνο, ὃ εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκες; ὁ Σταυρὸς
τοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ βάθους τῆς φθορᾶς
ἀνελκύσθημεν αὐτὸν προσκυνῶντες, πιστῶς εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Πάλαι Ἰακώβ, προτυπῶν τὸν Σταυρόν σου
Χριστέ, Ἰωσήφ προσεκύνει, τῆς θείας ράβδου τὸ
ἄκρον σκῆπτρον ταύτην φρικτόν, βασιλείας τε
τῆς σῆς προορώμενος, ὃν νῦν προσκυνῶμεν,
πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα
τόν Κύριον.

Μίαν ἐν τρισί, χαρακτηρσιν οὐσίαν, δοξάζω
ἀσυγχύτως μονοπροσώπως τὰ τρία, οὐδὲ τέμνω
μορφή τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν σὺν τῷ Πνεύματι· εἰς
γὰρ ἐπὶ πάντων Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν μητράσιν ἐδείχθης παρθένος,

τοῦ ἄδη.

Χαῖρε τό τρισμακάριο καὶ θεϊκό ξύλο, Σταυρέ, φῶς
γί' αὐτούς πού εἶναι στό σκοτάδι, πού στά πέρατα τοῦ
κόσμου μέ τή δική σου λάμψη δείχνεις προκαταβολικά
τή λάμψη τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Αξίωσε ὅλους
τούς πιστούς, νά φθάσουν στό Πάσχα.

Κατ' αὐτήν τήν ἡμέρᾳ σκορπίζει τά μύρα τῆς θεϊκῆς
μυροθήκης τό ξύλο πού μυρίζει ζωή, ὁ Σταυρὸς τοῦ
Χριστοῦ· Ἄς ὁσφρανθοῦμε (ἄς αἰσθανθοῦμε) τή θεό-
πνευστή του ὀσμῆ προσκυνώντας τον μέ πίστη στοὺς
αἰῶνες.

Ἐλα, Ἐλισσαῖε Προφῆτα, πές μας φανερά· Τί ἦταν
τό ξύλο ἐκεῖνο, τό ὁποῖο βύθισες στό νερό; Ἦταν ὁ
Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· μέ τόν ὁποῖο ἀνασυρθήκαμε ἀπό
τό βάθος τῆς φθορᾶς προσκυνώντας τον μέ πίστη στοὺς
αἰῶνες.

Παλαιά ὁ Ἰακώβ προτυπώνοντας τὸν Σταυρό σου,
Χριστέ, προσκυνοῦσε τό ἄκρο τῆς θεϊκῆς ράβδου τοῦ
Ἰωσήφ, προβλέποντάς την σάν τό φοβερό σκῆπτρο τῆς
δικῆς σου Βασιλείας, τόν Σταυρό· τόν ὁποῖο
προσκυνῶμε μέ πίστη στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱόν καὶ Ἅγιο Πνεῦμα τόν
Κύριο.

Μία οὐσία δοξάζω σέ Τρία πρόσωπα, χωρὶς νά συγ-
χέω σέ ἓνα πρόσωπο τὰ τρία· Οὔτε διαιωῶ κατά τήν Οὐ-
σία τόν Πατέρα καὶ τόν Υἱό μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα,
γιατί εἶναι Ἕνας Θεός ἐπάνω ἀπό ὅλους στοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μόνη μεταξύ τῶν μητέρων φάνηκες Παρθένος,

Θεόνυμφε Μαρία, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖα τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγίδα φυλάξασα· Σὲ μακαριοῦμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐν τάφῳ κατῆλθες ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, καὶ συνέτριψας πάντα κλειθρὰ τε καὶ τοὺς μοχλοὺς, καὶ τοὺς νεκροὺς ἐξανέστησας. Δόξα τῇ σῇ Ἐγέρσει βοῶντας· Χριστέ Σωτῆρ παντοδύναμε.

Ὁ τάφος ζωὴν μοι, Χριστέ, ἀνέβλυσεν ὁ σός· ὁ κρατῶν τῆς ζωῆς γὰρ, ἐπιστὰς ἐβόησας τοῖς κατοικοῦσιν ἐν μνήμασιν· οἱ ἐν δεσμοῖς, λύθητε· ἐγὼ γὰρ τοῦ Κόσμου λύτρον ἐλήλυθα.

Ἐν ὕμνοις σκιρτάτω πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ τὸ ὁμώνυμον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ θεώμενα, κατασπαζόμενον σήμερον, οὗ ὁ Χριστὸς ὕψωσε τὸ κέρασ, ὡς προφητεύει ὁ θεῖος Δαυῖδ.

Ἐν ξύλῳ τεθνήξας ξύλον σε, εὗρηκα ζωῆς, χριστοφόρε Σταυρέ μου φυλακτῆρ μου ἄρρηκτε, κατὰ δαιμόνων ἰσχύς κραταιά, σὲ προσκυνῶν σήμερον κραυγάζω· Ἀγιάσόν με τῇ δόξῃ σου.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τὸ τρισόλβιον ξύλον προσκυνούσα σήμερον, τοῦ

Νύμφη τοῦ Θεοῦ Μαρία, ἐπειδὴ γέννησες τὸν Σωτῆρα Χριστό διατηρώντας τὴ σφραγίδα τῆς ἀγνότητος· Ἐσένα θά μακαρίζουμε οἱ πιστοὶ στοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Κατέβηκες στὸν τάφο Ἐσύ ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, καὶ συνέτριψες ὅλες τίς κλειδαριές καὶ τοὺς μοχλοὺς, καὶ ἀνέστησες τοὺς νεκροὺς πού φώναζαν· Δόξα στήν Ἀνάστασή σου, Χριστέ παντοδύναμε Σωτῆρα.

Ὁ τάφος σου γιὰ μένα ἀνέβλυσε ζωὴ, Χριστέ· Γιατί Ἐσύ πού ἐξουσιάζεις τὴ ζωὴ, παρουσιάσθηκες κι ἐφώναξες, σ' αὐτοὺς πού κατοικοῦσαν στό σκοτάδι· Ἐσεῖς πού εἴσθε στά δεσμὰ, λυθῆτε· Γιατί ἦλθα ἐγὼ ὡς λύτρο τοῦ κόσμου.

Μέ ὕμνους ἄς ἀνασκιρτοῦν ὅλα τὰ ξύλα τοῦ δάσους βλέποντας τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ μέ τὸ ἴδιο ὄνομα, νά τό καταφιλοῦν σήμερα· τοῦ ὁποίου ὁ Χριστὸς ὕψωσε τὴ δύναμη, ὅπως προφητεύει ὁ ἱερός Δαυῖδ.

Ἐπειδὴ πέθανα ἐξ αἰτίας ξύλου (καρποῦ), σέ βρῆκα ὡς ξύλο τῆς ζωῆς, Σταυρέ μου, πού φέρεις τὸν Χριστό ἐπάνω σου, φύλακά μου ἀκατανίκητε, δύναμη πανίσχυρη κατὰ τῶν δαιμόνων· σὲ προσκυνῶ σήμερα κραυγάζοντας· Ἀγιάσέ με μέ τῇ δόξῃ σου.

Νά εὐφραίνεσαι, νά ἀγάλλεσαι ἐσύ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, προσκυνώντας σήμερα τὸ τρισμακάριστο ξύλο

παναγίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ᾧ λειτουργεῖ, τάγματα Ἀγγέλων, καὶ μετὰ φόβου παρίστανται.

Δόξα...

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνῶ, σὲ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν σὺν τῷ ἀγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχήν, μίαν βασιλείαν τὴν τῶν ἀπάντων δεσπόζουσαν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστός, σὺ ὑπάρχεις Παρθένε ὡς Δαυῖδ ὁ θεῖος βοᾶ, δι' ἧς ἡμεῖς, ἀνυψώθημεν πρὸς οὐρανόν, υἰοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε.

Μικρά Συναπτή.

Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

(Τὸ Ἀναστάσιμον ἑωθινόν).

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου.

Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον, σήμερον προτεθέντα ἰδόντες προσκυνήσωμεν, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, κατασπαζόμενοι πόθῳ, τὸν ἐν τούτῳ θελήσει, σταυρωθέντα αἰτούμενοι, Κύριον ἀξιῶσαι, πάντας ἡμᾶς, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον προσκυνῆσαι, καὶ φθάσαι τὴν Ἀνάστασιν, πάντας ἀκατακρίτως.

Θεοτοκίον.

Τὸ ξύλον ἐν ᾧ, Πάνσεμνε, τὰς ἀχράντους παλάμας, ὑπὲρ ἡμῶν ἐξέτεινε, προσπαγεῖς ὁ Υἱός

τοῦ παναγίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖο ὑπηρετοῦν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, καὶ στὸν ὁποῖο παραστέκουν μέ φόβο.

Δόξα...

Τριάδα στὰ Πρόσωπα, Μονάδα στή Φύση προσκυνῶ ἀγία Θεότητα, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱό, μαζί καὶ μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, μία ἀρχή, μία Βασιλεία πού κυριαρχεῖ στὰ σύμπαντα.

Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα ὄρος, στό ὁποῖο κατοίκησε ὁ Χριστός, ἐσύ εἶσαι, Παρθένε, καθώς φωνάζει ὁ ἱερός Δαυῖδ· διὰ τῆς ὁποίας ἐμεῖς ἀνυψωθήκαμε στὸν οὐρανό, ἀφοῦ υἰοθετηθήκαμε ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Μικρή Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὸ Ἀναστάσιμο ἑωθινό.

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου.

Αφοῦ εἶδαμε σήμερα τὸν Τίμιο Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, νά εἶναι τοποθετημένος μπροστά μας, ἄς τὸν προσκυνήσουμε, καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε μέ πίστη καταφιλώντας τον μέ πόθο, ζητώντας ἀπό Αὐτόν πού σταυρώθηκε ἐπάνω του μέ τὴ θέλησή του, νά ἀξιῶσει ὅλους ἐμᾶς, νά προσκυνήσουμε τὸν Τίμιο Σταυρό, καὶ νά φθάσουμε ἀκατάκριτοι ὅλοι στήν Ἀνάσταση.

Θεοτοκίον...

Σήμερα προσκυνοῦμε, Πάνσεμνη, μέ εὐσέβεια τό ξύλο, ἐπάνω στό ὁποῖο ἄπλωσε τίς παλάμες καὶ καρ-

σου, νῦν εὐσεβῶς προσκυνοῦμεν, δὸς ἡμῖν τὴν εἰρήνην, καὶ τὰ κοσμοσωτήρια, φθάσαι πάνσεπτα Πάθη, καὶ τὴν λαμπράν, καὶ κοσμοχαρμόσουνον προσκυνῆσαι, τοῦ Πάσχα κυριώνυμον καὶ φωσφόρον ἡμέραν.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

(Ἀναστάσιμα).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐν φωναῖς ἀλαλάξωμεν, ἐν ῥοδαῖς μεγαλύνωμεν, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ἀσπαζόμενοι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· Σταυρὲ πανσεβάσμιε, καθαγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῇ δυνάμει σου, καὶ παντοίας ἐκ βλάβης ἐναντίων, διατήρησον ἀτρώτους τοὺς εὐσεβῶς προσκυνοῦντάς σε. (Δίς).

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Προσελθόντες ἀρύσασθε, μὴ κενούμενα νάματα, τοῦ Σταυροῦ τῇ χάριτι, προερχόμενα, ἰδοὺ προκείμενον βλέποντες τὸ Ξύλον τὸ ἅγιον, χαρισμάτων τὴν πηγὴν ἀρδομένην τῷ Αἵματι καὶ τῷ ὕδατι τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων, τοῦ ἐν τούτῳ, ἐκουσίως ὑψωθέντος καὶ τοὺς βροτοὺς ἀνυψώσαντος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, βασιλέων κραταίωμα

φώθηκε ὁ Υἱὸς σου· δὸς μας τὴν εἰρήνην, νά φθάσουμε νά προσκυνήσουμε τὰ πάνσεπτα κοσμοσωτήρια Πάθη, καὶ τὴ λαμπρὴ καὶ κοσμοχαρμόσουνη καὶ φωτοφόρα ἡμέρα τοῦ Πάσχα, πού ἔχει τό ὄνομα τοῦ Κυρίου (Κυριακή).

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

(Ἀναστάσιμα).

Τοῦ Τριωδίου.

Μέ φωνές ἄς ἀλαλάξουμε, μέ ὕμνους ἄς μεγαλύνουμε τὸν Σταυρὸ τὸν Τίμιο φιλώντας τον, καὶ ἄς φωνάξουμε σ' αὐτόν· Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἀγίασε τίς ψυχές καὶ τὰ σώματά μας μέ τὴ δύναμή σου, καὶ διατήρησε ἄτρωτους (χωρὶς τραυματισμούς) ἀπὸ κάθε βλάβη ἐχθρῶν, ἐμᾶς πού σέ προσκυνοῦμε μέ εὐσέβεια.

(Δίς).

Στίχ. Ὑψῶστε τὸν Κύριον τό Θεό μας, καὶ προσκυνεῖτε τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Ἐλάτε καὶ πάρετε νερά πού δέν ἐξαντλοῦνται, πού προέρχονται ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Σταυροῦ, βλέποντας τοποθετημένο μπροστά μας τό ἅγιο Ξύλο, τὴν πηγὴ τῶν χαρισμάτων, πού ποτίζεται μέ τό Αἷμα καὶ τό Νερό τοῦ Κυρίου τῶν ὅλων, πού ὑψώθηκε ἐπάνω του καὶ ἀνύψωσε τοὺς ἀνθρώπους.

Στίχ. Ὁ Θεός, ὁ Βασιλιάς μας ἐτοίμασε προαιώνια σωτηρία στό μέσο τῆς γῆς.

Στερέωμα (στήριγμα) τῆς Ἐκκλησίας, δύναμη τῶν

μοναζόντων καύχημα καὶ διάσωσμα, σὺ εἶ
Σταυρὲ πανσεβάσμιε, διὸ προσκυνοῦντές σε, καὶ
καρδίας καὶ ψυχάς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία
χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, καὶ τὸ κράτος,
τοῦ δολίου καθελόντος καὶ τὴν ἀρὰν
ἀφανίσαντος.

Δόξα ...

Τὴν ὑψηλόφρονα γνώμην τῶν κακίστων
Φαρισαίων ὁ πάντων Κύριος παραβολικῶς
ἐκφεύγειν ταύτην ἐδίδαξε καὶ μὴ ὑψηλοφρονεῖν,
παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, πάντας ἐπαίδευσεν
ὑπογραμμὸς καὶ τύπος ὁ αὐτὸς γενόμενος, μέχρι
Σταυροῦ καὶ θανάτου, ἑαυτὸν ἐκένωσεν.
Εὐχαριστοῦντες οὖν σὺν τῷ Τελώνῃ εἶπωμεν, ὁ
παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἀπαθῆς διαμείνας Θεός,
τῶν παθῶν ἡμᾶς ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Ὑπερευλογημένη ...».
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45)

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντιφωνον Α'.

Στίχ. Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προ-
σώπου σου, Κύριε.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον
ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐδωκας τοῖς φοβουμένοις σε σημειώσιν,

Βασιλέων, καύχημα καὶ διάσωσμα τῶν μοναχῶν εἶσαι
ἐσύ, Σταυρὲ πανσεβάσμιε, γί' αὐτό προσκυνώντας
ἐσένα φωτιζόμεθα σήμερα καὶ στίς καρδιές καὶ στίς ψυ-
χές μέ τή θεία χάρη τοῦ Χριστοῦ, πού καρφώθηκε σ'
ἐσένα καὶ κατάργησε τή δύναμη τοῦ δολίου (τοῦ διαβό-
λου) καὶ ἐξαφάνισε τὴν κατάρρα.

Δόξα...

Τὴν ὑπερήφανη γνώμη τῶν πολὺ κακῶν φαρισαίων
ὁ Κύριος τῶν πάντων μᾶς δίδαξε μέ παραβολές νά τὴν
ἀποφεύγουμε, καὶ μᾶς ἐδίδαξε νά μὴν ἔχουμε
ὑψηλότερα φρονήματα ἀπὸ ὅσο πρέπει νά ἔχουμε, καὶ
ἀφοῦ ἔγινε ὑπογραμμὸς καὶ τύπος ὁ ἴδιος, ἄδειασε τὸν
ἑαυτό του μέχρι Σταυροῦ καὶ θάνατο. Εὐχαριστώντας τον
λοιπὸν ἄς ποῦμε μαζί μέ τὸν Τελώνη· Ὁ Θεός πού
ἔπαθες γιά μᾶς καὶ ἔμεινες ἀπαθῆς, λύτρωσέ μας ἀπὸ
τά πάθη καὶ σῶσε τίς ψυχές μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. («Ὑπερευλογημένη ...».
(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντ ἴφωνο Α'.

Στίχ. Σημειώθηκε ἐπάνω μας τό φῶς τοῦ προσώπου
σου, Κύριε.

Μέ τίς πρεσβείες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

Στίχ. Ἐδωσες σημάδι σ' αὐτούς πού σέ φοβοῦνται,

τοῦ φυγεῖν ἀπό προσώπου τόξου.
 Στίχ. Ανέβης εἰς ὕψος, ἠχμαλώτευσας
 αἰχμαλωσίαν.
 Στίχ. Ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις
 τό ὄνομά, σου. Κύριε.
 Δόξα... Καί νῦν...
 Ἀντίφωνον Β'.

Στίχ. Εἶδοσαν πάντα τά πέρατα τῆς γῆς τό
 σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
 Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
 ψάλλοντάς σοι ἀλληλούια.

Στίχ. Προσκυνήσωμεν εἰς τόν τόπον, οὗ
 ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ.
 Στίχ. Ὁ δέ Θεός Βασιλεύς ἡμῶν πρό αἰώνων
 εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.
 Στίχ. Ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν,
 ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ.
 Δόξα... Καί νῦν...
 «Ὁ Μονογενής Υἱός...».
 (Συλλειτουργικόν. Σελ. 52).
 Ἀντίφωνον Γ'.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί
 προσκυνεῖτε τῷ ὑποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.
 Σῶσον Κύριε τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τήν
 κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατά
 βαρβάρων δωρούμενος καί τὸ σὸν φυλάττων διὰ
 τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

γιά νά ἀποφύγουν κάθε τόξο.
 Στίχ. Ανέβηκες σέ ὕψος, συνέλαβες αἰχμαλώτους.

Στίχ. Ἔδωσες κληρονομιά, σ' αὐτούς πού σέ σέβον-
 ται, τό ὄνομά σου, Κύριε.
 Δόξα... Καί νῦν...
 Ἀντίφωνο Β'.

Στίχ. Εἶδαν ὅλα τά πέρατα τῆς γῆς τή σωτηρία πού
 προέρχεται ἀπό τό Θεό μας.
 Σῶσε μας, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, πού ἀναστήθηκες ἀπό τούς
 νεκρούς, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε Ἀλληλούια (Ὑμνεῖτε
 τόν Θεό).

Στίχ. Ἄς προσκυνήσουμε στόν τόπο, ὅπου στάθηκαν
 τά πόδια του.
 Στίχ. Ὁ Θεός, ὁ Βασιλιάς μας ἐτοίμασε προαιώνια
 σωτηρία στό μέσο τῆς γῆς.
 Στίχ. Θά ὑψωθῶ στά ἔθνη, θά ὑψωθῶ στή γῆ.

Δόξα... Καί νῦν...
 Ὁ Μονογενής Υἱός...
 (Συλλειτουργικόν. Σελ. 52).
 Ἀντίφωνο Γ'.

Στίχ. Ὑψώνετε τόν Κύριο τό Θεό μας, καί
 προσκυνεῖτε τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.
 Σῶσε, Κύριε, τό λαό σου καί εὐλόγησε ἐμᾶς, πού
 εἴμαστε κληρονομιά σου, δωρίζοντας νίκες στούς
 βασιλεῖς μας κατά τῶν βαρβάρων, καί προστατεύοντας
 μέ τό Σταυρό σου τό δικό σου πολίτευμα (τόν τρόπο
 ζωῆς).

<p>Στίχ. Σῶσον, ὁ Θεός, τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου.</p> <p>Στίχ. Καί ποιμανον αὐτούς καί ἔπαρον αὐτούς ἕως τοῦ αἰῶνος.</p> <p>Εἰσοδικόν.</p> <p>Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν Χριστῷ.</p> <p>«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, . . .». (Ὡς ἀνωτέρω).</p> <p>Ἀπολυτίκια.</p> <p>(Τό Ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου).</p> <p>Τῆς ἑορτῆς.</p> <p>«Σῶσον, Κύριε τόν τόν λαόν σου...».</p> <p>(Ὡς ἀνωτέρω).</p> <p>Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.</p> <p>Κοντάκιον. «Τῆ Ὑπερμάχῳ. . .».</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 306-307).</p> <p>Ἀναγνώσματα.</p> <p>Ἀπόστολος.</p> <p>Πρός Ἑβραίους. (Δ'. 14-Ε'. 6).</p> <p>Ἀδελφοί, ἔχοντες Ἀρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τόν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας· οὐ γὰρ ἔχομεν Ἀρχιερέα, μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρηρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ Ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ</p>		<p>Στίχ. Σῶσε, Θεέ μου, τόν λαό σου καί εὐλόγησε ἡμᾶς, πού εἴμαστε κληρονομιά σου.</p> <p>Στίχ. Καί ποιμανέ τους (βόσκησέ τους) καί ἀνάλαβέ τους αἰώνια.</p> <p>Εἰσοδικό.</p> <p>Ἐλάτε, ἄς προσκυνήσουμε καί ἄς προσπέσουμε στό Χριστό.</p> <p>«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, . . .». (Ὅπως παραπάνω).</p> <p>Ἀπολυτίκια.</p> <p>(Τό Ἀναστάσιμο τοῦ ἤχου).</p> <p>Τῆς ἑορτῆς.</p> <p>Σῶσε, Κύριε, τό λαό σου</p> <p>(Ὅπως παραπάνω).</p> <p>Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.</p> <p>Κοντάκιο. «Τῆ Ὑπερμάχῳ...».</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 306-307).</p> <p>Ἀναγνώσματα.</p> <p>Ἀπόστολος.</p> <p>Πρός Ἑβραίους. (Δ'. 14-Ε'. 6).</p> <p>Ἀδελφοί, ἔχοντας μέγαν Ἀρχιερέα, πού πέρασε μέσα στοὺς οὐρανοὺς τόν Ἰησοῦ τόν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ἄς κρατοῦμε τήν ὁμολογία τῆς πίστεως. Γιατί δέν ἔχομε Ἀρχιερέα πού δέν μπορεῖ νά εἶναι συμπαθής στίς ἀδυναμίες μας, ἀλλά ἀντίθετα εἶναι δοκιμασμένος ἀπό ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, ὅμοια μ' ἡμᾶς, ἀλλά χωρὶς ἁμαρτία. Ἄς πλησιάσουμε λοιπόν μέ θάρρος στό θρόνο τῆς χάριτος του, γιά νά λάβουμε ἔλεος καί νά βροῦμε χάρη γιά ἔγκαιρη βοήθεια. Ἀληθινά, κάθε Ἀρχιερέας πού προέρχεται ἀπό τοὺς ἀνθρώπους, τοποθετεῖται γιά νά ἐκτελεῖ</p>
--	--	---

πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἄγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περὶκεῖται, ἀσθένειαν, καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῶ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρών, οὕτω καὶ ὁ Χριστός, οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι Ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱός μου εἶ σὺ· ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ Ἰερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Μάρκον. (Η'. 34-Θ'. 1).

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι. Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῶ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν

τά σχετικά με τὸν Θεὸ γιὰ χάρη τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ προσφέρει καὶ δῶρα καὶ θυσίες ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν τους, ἔχοντας τὴ δύναμη νὰ δείχνει ἐπιείκεια, γι' αὐτούς πού ἔχουν ἄγνοια καὶ πλανῶνται, γιατί καὶ ὁ ἴδιος περιβάλλεται ἀπὸ ἀδυναμίες· Καὶ γι' αὐτές ἔχει χρέος, ὅπως καὶ γιὰ τὸν λαό, ἔτσι καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του, νὰ προσφέρει θυσίες γιὰ τίς δικές του ἁμαρτίες. Καὶ δέν παίρνει κάποιος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του αὐτὴ τὴ μεγάλη τιμὴ, ἀλλὰ ὅποιος καλεῖται ἀπὸ τὸν Θεό, ὅπως καὶ ὁ Ἀαρών. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστός δέν δόξασε μόνος τὸν ἑαυτό του μέ τό νὰ γίνεῖ Ἀρχιερέας, ἀλλὰ Ἐκεῖνος πού τοῦ εἶπε· Ἐσὺ εἶσαι Υἱός μου, ἐγὼ σ' ἐγέννησα σήμερον (προαιώνια)· Καθὼς καὶ ἄλλοῦ λέγει· Ἐσὺ εἶσαι Ἰερέας αἰώνιος ὅπως ὁ Μελχισεδέκ. (Γιὰ τὸν ὁποῖο δέν ἀναφέρεται ἡ καταγωγὴ του οὔτε ὁ θάνατός του).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Μάρκον. (Η'. 3-4Θ'. 1).

Εἶπε ὁ Κύριος· Ὅποιος θέλει νὰ ἀκολουθήσῃ πίσω μου, ἅς ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτό του, καὶ ἅς σηκώσῃ τὸν Σταυρό του, καὶ ἅς μέ ἀκολουθήσῃ. Γιατί ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του, θά χάσῃ τὴν ψυχὴ του· Ὅποιος ὅμως θά θυσιάσῃ τὴν ζωὴ του γιὰ μένα καὶ τό Εὐαγγέλιο, αὐτός θά σώσῃ τὴν ψυχὴ του. Ἀλήθεια σέ τί θά ὠφελήσει τὸν ἄνθρωπο, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλο καὶ ζημιωθῇ στὴν ψυχὴ του; ἢ τί ἀντάλλαγμα μπορεῖ νὰ δώσει ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν ψυχὴ του; Γιατί ὅποιος θά ντραπεῖ γιὰ μένα καὶ τὰ λόγια μου στὴ γενιά αὐτὴ πού ἄφησε τό Νυμφίο της καὶ εἶναι ἁμαρτωλὴ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος θά ντραπεῖ γι' αὐτόν,

ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ᾧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.
(ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ).
ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Κατανυκτικά τοῦ ἤχου.

Σελ. 85-116).

Τοῦ Τριωδίου τὰ ἐξῆς:

Κύριε, ὁ ἐπὶ Σταυροῦ ἐκουσίως, ὑφαπλώσας τὰς παλάμας σου, τοῦτον κατανύξει καρδίας, προσκυνεῖν ἡμᾶς ἀξίωσον, λελαμπρυσμένους καλῶς, νηστεῖαις καὶ δεήσεσι, καὶ ἐγκρατεία, καὶ εὐποΐᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, τῶν ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, κατὰ τὸ πλήθος ἐξάλειψον, τῶν σῶν οἰκτιρισμῶν Πανοικτίρμον, καὶ τὸν Σταυρόν σου ἀξίωσον, ἐν καθαρᾷ τῇ ψυχῇ, καὶ βλέπειν καὶ προσπτύσσεσθαι, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς ἐγκρατείας, Ἑβδομάδι ὡς φιλόανθρωπος.

ὅταν ἔλθῃ μετὰ τῆ δόξα τοῦ Πατέρα του μαζί με τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους. Καὶ ἔλεγε σ' αὐτούς· Ἀλήθεια σὰς λέγω, ὅτι εἶναι μερικοὶ ἀπ' αὐτοῦς πού στέκονται ἐδῶ, οἱ ὅποιοι δὲν θά γευθοῦν θάνατο, ἕως ὅτου δοῦν τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ ἔχει ἔλθῃ μετὰ δύναμη. (Τὴν ἐξάπλωση τῆς Ἐκκλησίας).

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ'. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.
(ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ).
ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Κατανυκτικά τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).

Τοῦ Τριωδίου τὰ ἐξῆς τρία:

Κύριε, ἐσύ πού μετὰ τὴ θέλησή σου ἀπλώσες τίς παλάμες ἐπάνω στὸν Σταυρό, ἀξίωσέ μας νὰ τὸν προσκυνήσουμε μετὰ κατανύξη, ἀφοῦ γίνουμε λαμπροὶ στὸν νοῦ, μετὰ νηστεῖες καὶ δεήσεις καὶ ἐγκράτεια καὶ καλὰ ἔργα, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, ἐξάλειψε τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἀνάλογα μετὰ τὸ πλήθος τῆς εὐσπλαχνίας σου, Πανεύσπλαχνε, καὶ ἀξίωσέ με μετὰ καθαρὴ τὴν ψυχὴ νὰ βλέπω τὸν Σταυρό σου, καὶ νὰ τὸν ἀγκαλιάζω, κατὰ τὴν παρουσία ἐβδομάδα τῆς ἐγκρατείας, ὡς φιλόανθρωπος.

<p>Μέγιστον θαῦμα! τὸ Ἐύλον ὀρᾱται, ἐν ᾧ Χριστὸς σαρκὶ ἐσταυρώθη· προσκυνεῖ ὁ Κόσμος καὶ φωτιζόμενος ἀνακράζει· Ὡ τοῦ Σταυροῦ τῆ δύναμει! καὶ θεωρούμενος δαίμονας καίει, καὶ ἐκτυπούμενος, τούτους φλέγων δείκνυται. Μακαρίζω σε τὸ ἄχραντον Ἐύλον, τιμῶ καὶ προσκυνῶ ἐν φόβῳ, καὶ Θεὸν δοξάζω, τὸν διὰ σοῦ μοι χαριζόμενον, ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.</p> <p>(Τοῦ Μηναιίου Τρία).</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν.... Θεοτοκίον.</p> <p>(Τοῦ Μηναιίου).</p> <p>Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).</p> <p>Μέγα Προκείμενον.</p> <p>Ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, Κύριε.</p> <p>Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέκραξα.</p> <p>Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπη τῶν πτερυγῶν σου.</p> <p>Ἐκτενής. κ. λ. π. Κεφαλοκλισία.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12,-13,-14).</p> <p>Ἀπόστιχα.</p> <p>Ἀτενίσαι τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν, οὐ τολμῶ ὁ τάλας ἐγώ, ἐκ τῶν πονηρῶν μου πράξεων, ἀλλ' ὡς ὁ Τελώνης στενάξας κραυγάζω σοι· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ φαρισαϊκῆς ὑποκρισεως ῥῦσαι με, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.</p> <p>(Δίς).</p>		<p>Πολύ μεγάλο θαῦμα! Βλέπουμε τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ἐπάνω στό ὁποῖο ὁ Χριστός σταυρώθηκε σωματικά· Προσκυνεῖ ὁ κόσμος καὶ φωτιζόμενος κραυγάζει. Ὡ στή δύναμη τοῦ Σταυροῦ! Καὶ ὅταν ἐμφανίζεται, καίει τοὺς δαίμονες, καὶ ὅταν σχηματίζεται, φαίνεται νά τοὺς φλογίζει. Σέ μακαρίζω ἐσένα τὸ ἀμόλυντο ξύλο, σέ τιμῶ καὶ σέ προσκυνῶ μέ φόβο, καὶ δοξάζω τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος μ' ἐσένα μοῦ χαρίζει τὴν αἰώνια ζωή.</p> <p>(Τοῦ Μηναιίου Τρία).</p> <p>Δόξα...Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>(Τοῦ Μηναιίου).</p> <p>Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρό.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).</p> <p>Μέγα Προκείμενο.</p> <p>Ἔδωσες κληρονομιά (τῆ «Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας»), σ' αὐτούς οἱ ὁποῖοι εὐλαβοῦνται τὸ ὄνομά σου, Κύριε.</p> <p>Στίχ. Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς φωνάζω σ' ἐσένα.</p> <p>Στίχ. Θά σκεπασθῶ κάτω ἀπὸ τῆ σκέπη τῶν φτερῶν σου.</p> <p>Ἐκτενής. κ. λ. π. Κεφαλοκλισία.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).</p> <p>Ἀπόστιχα.</p> <p>Δέν τολμῶ ἐγώ ὁ ταλαίπωρος, νά ἀτενίσω μέ τὸ βλέμμα στόν Οὐρανὸ ἐξ αἰτίας τῶν πονηρῶν μου πράξεων, ἀλλά ὅπως ὁ Τελώνης στενάζοντας κραυγάζω σ' ἐσένα. Θεέ μου, συγχώρεσέ με τὸν ἁμαρτωλό, λύτρωσέ με ἀπὸ τῆ φαρισαϊκῆς ὑποκρισίας, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.</p> <p>(Δίς) .</p>
---	--	---

<p>Στίχοι Αποστίχων. (Σελ. 115-116). Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, και πᾶσαν νόσον θεραπεύετε, και νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα. Δόξα... Καί νῦν ... Θεοτοκίον. Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μητέρα ἀνύμφευτε, και ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16 Ἀπολυτικά κ.λ.π. Ἀπόλυσις. (Σελ. 116-118).</p>		<p>Στίχοι Αποστίχων. (Σελ. 115-116). Μάρτυρες Κυρίου, αγιάζετε κάθε τόπο και θερα- πεύετε κάθε ἀσθένεια· Καί τώρα, παρακαλοῦμε, πρε- σβεύσατε νά γλυτώσουν ἀπό τίς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ οἱ ψυχές μας. Καί νῦν... Θεοτοκίο. Τά οὐράνια σέ ὑμνοῦν, Χαριτωμένη Μητέρα ἀνύμφευτη· Καί ἐμεῖς δοξολογοῦμε τὴν ἀνεξιχνίαστή (ἀνεξήγητή) σου γέννηση· Θεοτόκε πρέσβευε νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας. Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16 Ἀπολυτικά κ.λ.π. Ἀπόλυσις. (Σελ. 116-118).</p>
--	--	--